

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

I

15

DANMARKS
PÆDAGOGISKE
BIBLIOTEK

EGÅ
VED ÅRHUS
ungdoms
højskole

Egaa-Bogen

Elevforeningens Årsskrift

1980

Indholdsfortegnelse

En hilsen.	4
Langt fra velfærd.	5
Du er, hvad du spiser.	7
At samle dele til en helhed, der lever.	9
Tegning: Den enes mere samhørighed med den anden.	16
Danmark, danskere, depression.	17
Fotomontage I.	19
Indtryk fra Chile.	22
Jeg vil så gerne have det godt.	25
Tanker omkring E.U.H.	27
En egåistisk fællesutopi.	28
Tegning: Festival of Fools.	30
Lidt fra min orlov.	31
Tegning: Fugle i håret.	34
Mit møde med Kaj Munk.	35
Sættedammen.	39
Fotomontage II.	42
Det er nødvendigt.	44
Til en forandring.	46
Fotomontage III.	48
Nyt fra højskolen.	50
Nyt fra Egå Elevforening.	52
10 års jubilærer.	53
Forskelligt.	55
Elever januar-maj 1980.	56
Elever august-december 1980.	58
Elevforeningens regnskab 1979-80.	60

En hilsen

I det år, der er gået siden Egå-bogen sidst udsendtes, er der sket adskillige omskiftelser på skolen. De vilkår, vi har at drive skole på, er ændret på flere måder. Vi føler som alle andre danske højskoler de begrænsninger, den stramme danske samfundsøkonomi pålægger os. Vort nybyggeri forstærker naturligt nok dette, men til gengæld giver de nye huse os muligheder og inspiration til at gå utraditionelle veje. Det kan man læse mere om i afsnittet »Nyt fra højskolen«. Der står også lidt om vore planer om at gennemføre 1- og 2-ugers kurser i juli og august 1981. En del af disse kurser vil være åbne for alle aldersgrupper. Dermed får vore gamle elever en ny chance for at være med i livet på vores skole.

Vi glæder os
til
over
ved
og med.

Til at arbejde
med vore gamle og nye
ideer
bygninger
og venner.

Over de udfordringer
der venter os.

Ved troen på
ad nye veje at nå
de gamle mål.

Og med bevidstheden
om
at glæden er en
god idé.

Erik Pill Christensen

Else Jensen

Elna Marie og Elo Madsen

Jørgen Rasmussen

Odd Frederiksen

Inge-Lise Ravn Jürgensen

Birgit Mahler

Finn Lykke Schmidt

Jenny Hansen

Heiki Østenkjær Jensen

Gunver Mølle

Ove Sørensen

Langt fra velfærd

Hvordan fungerer vi egentlig, når vi ikke har vore cigaretter, vores kaffe, vores bugnende køleskab og vort fjernsyn, stereoanlæg, ugeblad og vore autoriteter?

Dette fik en gruppe elever og jeg chancen for at opleve en lille uges tid tidlig i foråret.

I den traditionelle rejseperiode, hvor formålet ellers er at tage ud for at møde folk i Danmark, som af en eller anden grund lever anderledes end de fleste gør, oprettedes denne gang en gruppe som på frivillig basis skulle prøve at rejse ud til et øde sted – en øde ø – for at prøve at møde sig selv og hinanden i en situation, hvor alle vores velfærdssamfunds goder og flugtmuligheder var elimineret.

Og hvordan gik turen så?

Jeg var spændt på, hvor mange der meldte sig til denne tur, men vi kom op på en 12-13 stykker nogenlunde ligeligt fordelt på kønnene.

Turen fandt sted i det tidlige forår – i en ret kold periode med ned til 2-3 kuldegrader om natten. Overnatningen fandt sted i små letvægtstelte, og den medbragte beklædning var foruden regntøj rigeligt med sweaters og tykke sokker. Deltagerne havde desuden kun medbragt en luftmadras, en sovepose, madpakke til den første dags tid, toiletpapir samt en tandbørste – og stort set ikke andet.

Det var simpelt hen forbudt at medbringe nogen form for underholdning såsom bøger, blade, radio o.s.v. Forbudt var også slik og tobak samt ikke strengt nødvendige toilettartikler som deodoranter, spray og kamme. Vi ville så vidt som det var muligt også afskaffe tiden. Altså heller ingen kalendere og ure.

Meningen var, at eleverne anbragte sig selv i en eksistentiel situation, hvor man var tvunget til at fungere i et fællesskab, og hvor ingen havde muligheden for at være sig selv nok eller flygte fra virkeligheden.

Da vi ankom til stedet, afskaffede jeg mig selv som autoritet, således at det blev eleverne selv, der stort set kom til at styre forløbet af opholdet. Dette gav anledning til en del frustrationer, men ret hurtigt begyndte nogle af de mest aktive at tage fat på at slå telte op, lave bålplads, bygge latrine og læhegn m.v. Her viste der sig allerede nogle rollefordelinger. Man må nok sige, at det stort set var de elever, der i højskolesammenhæng var mest aktive, der også her var bedst til at aktivisere sig selv.

Som før nævnt meldte der sig lige så mange piger som drenge, og jeg synes også at vi på turen oplevede en del tilfælde af ombyttede kønsroller. Flere af de drenge, som i det daglige spillede ret meget på en meget »mandig« stil måtte opleve at komme til kort over for en del af pigerne.

Efterhånden som dagene gik, opstod der en del situationer med kraftige diskussioner. Rammerne var trukket så hårdt op, at tingene ikke kunne fungere uden man blev enige om en beslutning. Enkelte af deltagerne var i den forbindelse utilfredse med, at gruppeflertallet kom til at dominere forløbet. Men efter min mening traf gruppen dog stort set de rigtige beslutninger i forhold til hele fællesskabets bedste.

En af diskussionerne drejede sig f. eks. om den medbragte fælles madkasse. Jeg havde fortalt dem, at de madrationer, som var i kassen var meget sparsomme, og at de derfor først skulle åbne dem, når alle syntes, det var strengt nødvendigt. I virkeligheden var der fuldt tilstrækkelig med mad – og med de nødvendige proteiner, men det var en kost, de ikke var vant til. Den bestod af tørfisk, forskellige slags kiks og frugt. Vi fik i denne forbindelse en del gode diskussioner om den måde vi spiste på til daglig, hvor vi måtte erkende, at vi faktisk misbruger maden i det daglige, hvor vi ofte bare øser op og levner det, vi ikke kan spise. På turen værnedede man om hver mindste lille krumme, der kunne spises.

Et andet problem på turen var, hvordan man skulle administrere tiden og bruge sig selv nogenlunde meningsfyldt.

Hvad stiller man op, når der ikke er nogen autoritet, der strukturerer ens tid? Man skulle pludselig til at forholde sig til den verden, man nu engang stod midt i, på sine helt egne præmisser. Nogle lærte det efterhånden. De lavede små praktiske projekter, udforskede naturen, lavede små skulpturer, samlede sten o.s.v. Andre udviste næsten ingen initiativ og tilbragte derfor en del tid i teltene. Disse meget forskellige adfærdsmønstre fik vi også en god snak om, da vi senere kom hjem på højskolen.

En sjov iagttagelse var det også at se, hvor trætte deltagerne var om aftenen. De blev ret forbavsede, da jeg efter turen fortalte dem, at de var gået i seng ved nitiden hver aften og stået op ved seks-syv tiden. For de fleste en ret ukendt måde at disponere sin tid på i det daglige, må man nok sige.

Hvor meget og hvor længe turen vil påvirke den enkelte deltager er svært for mig at svare på, men personlig synes jeg, at en sådan tur er en god anskuel-sesundervisning i, hvilke sociale og psykologiske mekanismer der mere eller mindre styrer os i det daglige. Hvor lidt vi egentlig er vænnet til at forholde os ansvarlig til vores omverden, og hvor lidt vi egentlig er vænnet til at sætte os selv i gang.

Finn Lykke Schmidt

Du er, hvad du spiser!

En artikel om, hvorfor det er vigtigt at spise rigtigt og mere i overensstemmelse med den natur, vi er en del af.

Der er ikke mange, som tænker på, at alt hvad man spiser, har betydning for ens velbefindende og helbred. Mange af de sygdomme, vi plages af i dag, skyldes ganske givet forureningen sammen med dårlig kost og stress fra omverdenen. Med dårlig kost tænkes der på den megen industrimad, som indtages, og jo mere forarbejdet maden er, jo ringere bliver den ernæringsmæssigt. Hvis man prøver at undgå fede produkter, samt produkter med sukker og hvidt mel, er man nået et godt stykke på vejen. Når man indtager sukker, bruger organismen nemlig B-vitaminer til at omsætte sukkeret med. Spiser man samtidig hvidt brød, som p.gr.a. frasigtningen af kim og klid har mistet de fleste af B-vitaminerne, kan man let komme til at lide af vitaminmangel.

Moderne fødemidler indeholder et utal af tilsætningsstoffer, som også er med til at nedbryde vores helbred. Det er bl.a. bevist, at nogle børn bliver mere urolige, aggressive og ude af stand til at koncentrere sig, når de indtager de kunstige farvestoffer, som findes i is, pølser, slik og læskedrikke.

Vi kunne sikkert lære noget af naturfolkets levevis. Befolkningen i Kaukasus-området ved Sortehavet er kendt for at få en meget høj levealder i aktiv og sund tilstand. De får kun meget lidt kød, men til gengæld rigeligt af frugt og grøntsager. Æg spiser de få af, men ost spiser de daglig. De drikker hverken te eller kaffe, men derimod små mængder af en let rødvinstype. I stedet for sukker bruges honning. En folkestamme i Ny Guinea holder sig sund og har en stor ydeevne på utrolig få proteiner. De ernærer sig hovedsagelig af batalknolde. Desuden spiser de majs, bananer, frugtbrød, meloner, bambusspirer og -marv, samt bladgrønt, - kød, fisk og mejeriprodukter rører de aldrig.

Man kan altså sagtens leve af vegetabilsk føde, hvis man sørger for at leve fornuftigt, hvilket vil sige giftfrit, naturligt, enkelt (hvor føden er tilberedt mindst muligt) og samtidig så alsidigt som muligt. Rent samfundsmæssigt burde man gå over til vegetabilsk føde, eller i hvert fald skære drastisk ned på sit kødforbrug. I en verden, hvor så mange sulter, kan man dårligt forsvare at spise kød, da en kødspiser bruger 5 gange så megen jord, som en plantespiser, på grund af energitabet gennem dyrene.

Eksperterne er temmelig uenige om, hvad der er rigtig kost og hvad der er forkert. Først får man at vide, at man skal spise mange kartofler, dernæst må man ikke spise nogen. Nogle anbefaler små mængder vin p.gr.a. dens indhold af silicium, som skulle modvirke åreforkalkning. Andre eksperter forbyder vin.

Noget af forklaringen på forvirringen er nok, at vi ikke skal spise ens, – hvad der er godt for den ene, er skadeligt for den anden. Man må prøve på at få kroppen til at fortælle én, hvad den har brug for, men disse instinkter er sikkert ødelagt af mange års dårlige vaner. Valget af føde kommer også an på ens temperament og på landets geografiske og klimatiske forhold. Japaneren Michio Kushi skriver bl. a. i sin bog »Makrobiotik – oplev livets mirakel«, at man bør spise de fødevarer, som passer til det klima man lever i. Man bør også ændre kosten efter årstidernes skiften og først og fremmest bruge de fødemidler, som hører hjemme på den tid af året eller som egner sig til naturlig opbevaring.

Julia Vøldan, som interesserer sig meget for kostens betydning for helbredet, siger, at alle fødemidler indeholder både syre- og basedannende stoffer, men ikke i lige store mængder. Man skal, for at opretholde en balance, prøve at undgå meget syredannende fødemidler som kød, æg, samt meget basedannende produkter, bl. a. sukker. I stedet skal man holde sig til kornprodukter, bønner, grøntsager og frugt, som er mindre syre- og basedannende. Julia Vøldan mener, at denne balance mellem syre og base specielt har betydning for gigt og nyrepatienter.

Mange ernæringsforskere har været, og er, fortalere for råkosten. Allerede i 1930 udførte to professorer i Wien nogle ernæringsforsøg, som viste, at mange sygdomme såsom hjertesygdomme, leddegigt, for højt blodtryk, nyre- og lever-sygdomme kunne afhjælpes med en radikal råkostdiæt. Kirstine Nolfi, som selv har oprettet råkostkurstedet »Humlegården«, sagde, at råkost virker helbredende på alle sygdomme. Hun har behandlet mange udelukkende med råkost, rå mælk, spirede ærter, opblødt korn og hvidløg. Andre ernæringsforskere har ligeledes ved forsøg fundet ud af, at man har større velbefindende, mere energi og større modstandskraft, når man baserer sin føde på råkost.

Hvis man vil leve sundt, må man altså lægge vægt på helsekost (fortrinsvis råkost og fuldkornsprodukter), som indeholder alle de fra naturens side bestemte næringsstoffer i de rette forhold. Samtidig må man sørge for at få så sunde og rene produkter som muligt. Dette kan vi gøre ved at boycotte varer af ringe kvalitet og med unødvendige tilsætningsstoffer, og blive ved med at efterlyse de giftfrie, så vil det tvinge fabrikanterne til at lægge produktionen om. Hvis man efterlever dette og samtidig får motion nok, skulle der være god mulighed for et langt og sundt liv.

Hvis man vil vide mere om helstkost:

»Mit grønne køkken«, Grethe Schmidt.

»Naturlig kost-giftfri føde«, Palle Gringer.

»Levende føde«, Kirstine Nolfi.

»Plus-minus balancen«, Julia Vøldan.

»Grøn gastronomi«, Paul Holt.

*Jette Prior
efterårsholdet 1977*

At samle dele til en helhed der lever

Jeg tænker på 4 arbejdssituationer, som jeg kender: Specialundervisning i folkeskolen, resocialisering af unge narkomaner (16-30 år), individuelt arbejde med massage og healing samt højskolearbejdet. De sidste 2 er mit nuværende virke.

De kom fra alle klasser
for at lære de elementære ting om
læsning, stavning, regning, matematik.

De kom fra alle klasser
for at lære de elementære ting om
sig selv og samfundet.

De kommer fra alle klasser
for at lære de elementære ting om
sig selv og livet.

De kommer fra alle klasser
for at lære de elementære ting om
sammenhængen
mellem livets læsning, stavning, regning, matematik
og sig selv.

– at se livet med hjerne og hjerte, med fysiske og psykiske sanser over hele kroppen, indvendigt og udvendigt er at leve; at læse livet – ikke skimme, ikke nærlæse, men bare læse: i dag et enkelt ord, i morgen mange kapitler samtidig – begyndelsen er slutningen og slutningen er begyndelsen i livets cyklus – i hverdagen – i årets gang – i livsforløbet – i tidernes skiften.

– at rumme det læste, at se de mange ordbilleder, ved forestillingsevne at se, hvad du levede, at se sætningers og ords struktur, alene eller sammen at stave det læste, det levede

at erfare grundelementernes
betydning og sammenhæng
kvalitet og samspil

ORD

ORDBILLEDE AF LIVET
O R D B I L L E D E
O R D B I L L E D E
ORDB i l l e d e

– at fornemme sin egen klangfarve i samspillet
at erfare de enkelte klangfarves nuancer
at sanse helheden
at glædes ved nuancers mangfoldighed
at regne med forandringer
uden dog at regne forandringer ud.
 at forandre
 at forandres
 at gro

For derved langsomt at favne livets grundlove.

Om noget skal kunne gro, skal varme, vind og væde være til stede. Skal vores personlighed vokse, er det en forudsætning, at vi er frie – frie til at modtage varmen, vinden og væden.

I begyndelsen af 60'erne blev jeg bevidst om de absolutte værdiers endeligt, ikke mere godt-dårligt, smukt-grimt, moral-umoral, moralsk-umoralsk, kunst-kunst, rigtigt-forkert. Der var megen varme, vind og væde. Der blev produceret meget: nye tanker, nye ting, nyt affald.

Nu er det videnskaben, der er kommet til kort. Det er en banal og netop derfor umådelig betydningsfuld kendsgerning, at hverken teknologien eller videnskaben viser den vej til en klar og sikker fremtid, som så mange vestlige statsbudgetter har givet stifinderne penge til at bygge. Vel er der anlagt nye veje, nogle er blinde, nogle fører til smukke landskaber, andre går gennem områder så usigtbare, at menigmand vender om. Hist og her er rejst en bro, som ingen veje fører til eller fra.

Det er også en kendsgerning, at der er produceret overflødige tanker, ubrugelige ting og for meget affald.

Hvad skal vi dog med alle disse tanker, ting og dette affald. Hvad skal vi egentlig bruge det til?

Tanker kan bruges til at finde på at anvende en ting til at opbevare affald i: kompostbeholdere, havet, jorden, rummet, salthorste, nervehospitaler. Jeg læste fornylig i avisen, at en Titan I udslidt raketsilo (benyttet til opsending af rumskibe, i dag erklæret for utidssvarende af forsvaret) nu er nedgravet i U.S.A. i Idahos ørken – yderligere 3 er på vej. Den fyldes op med farligt kemisk affald. For det meste drejer det sig om fosforholdige spildprodukter fra fremstilling af insektbekæmpelsesmidler. Den rummer meget, der stod, at diameteren er 12 m. Fabrikker betaler minimum 75 øre pr. kg affald, og når den

engang er fyldt, lægges et forseglede låg på. Der kan lægges låg på meget, når ting gemmes væk.

Forsegl dine ord
Forsegl dine følelser
Forsegl dine øjne så de ikke ser,
hvad du hører og fornemmer ske omkring dig
Forsegl dine handlinger
Forsegl dig, så du ikke mærker dig selv
giv dig selv en gang lak.

Nu tænker jeg på den mest banale og derfor mest betydningsfulde kendsgerning: – at en del af det producerede affald er mennesker, og at en del af de mennesker, der producerer ting véd, at de om føje år selv vil være affald.

Det er ikke til at holde ud!
Det gælder om ikke at falde af
om at holde ved.
holde fast – være sikker på.

Forsikringselskaberne har gode tider, de forandrer – de forandres – de gror.

Vi lever i en garantitid: garanteret mørt oksekød, garanteret friske grøntsager, garanteret langtidsholdbar, garanteret fejlfri, garanti på bildæk, garanteret slank på få uger, garanteret solbrun på 8 dage året rundt. Ungdomsgaranti. Sidstnævnte lyder som en reklame fra et kosmetikfirma – garanti på facaden.

Mange elever, som jeg har mødt, har jeg ved kursusstart oplevet som mennesker, der i høj grad holdt fast ved deres sikre vante verden. Efter nogen tid oplever jeg dem i en periode som gamle. Fordi deres erfaringer ikke får konsekvens for deres handlinger. De er en af de mange

UROLIGE STEMME

Om morgenen taler de
om lys, leg, friskhed, klarhed, glæde

Midt på dagen taler de
om støv, sved, træthed og frihed

Hen under aften taler de
om gift, hovedpine, øl, mistænksomhed,
kedsomhed, jalousi, misundelse og penge

i en brandert håber de
på varme, vind og væde

om natten drømmer de om
leg i lys, kærlighed, friskhed, klarhed, glæde.

Det er vores fælles menneskelige ansvar at drage vore drømme ind i hverdagen for at give den dimension:

at blive bevidst om dagen, natten og i morgen. Hvor du står, hvor du vil stå og hvordan du kan komme til at stå der, hvor du vil.

At blive bevidst er at frigøre kræfter, der er bundne i bestræbelserne på at sikre den vante verden. Frigøre kræfter, der gi'r os energi til at se os selv objektivt – uden skam – uden beundring – uden glæde – uden forfærdelse – uden sentimentalitet.

enkelt at se og acceptere hvad du ser
at se: *Der står jeg!*
og at acceptere: *Her er jeg!*

Vor vestlige kultur har bebyrdet os med den kedelige vane bestandig at ville vurdere. Hvis vi vurderer på et forkert tidspunkt, ender vi med ikke at komme videre. Vi grunder, spekulerer, gransker, grubler og nages. Vi bli'r indviklet i vor egne tankeprocesser. Det er ikke meningen med livet og fører da osse ofte til megen skam, skyldfølelse og plage med medfølgende mindreværd, hovmod, dominans, passivitet og mange andre masker, der dækker livet til. Måske er ikke til at regne med, fordi de er regnet ud. De får os til at miste orienteringen.

Vi kan tale om vore fejltrin, vore drømme og vore ønsker om frihed
Vi kan også vælge at tie
Vi har det hele i os. Alt, hvad vi har levet
alt, hvad vi har ønsket
Tale fordrer en mental proces, der foregår i hjernen
Vi er mere end hjerne – vi er en hel krop
Vi kan tie og lytte til kroppens sprog
for ad den vej at forstå
for ad den vej at se
for ad den vej at blive frie til ...

Eleverne har mulighed for at arbejde med denne lytteproces i yogaundervisning og af og til på intuitiv massagekursus eller ved individuelt arbejde med at modtage massage og healing (udtales hiiling).

Yoga er et gammelt indisk filosofisk system kendt og brugt allerede før vor

tidsregning; en praktisk videnskab, hvor fysiske øvelser, disciplinering af åndedrættet ved forskellige øvelser, harmonisering af åndedræt og bevægelse samt evt. meditation (= opnåelse af indre stilhed – uden tanker, indfald, billeder) fører udoveren – yogien – frem mod en større viden og erfaring om den energi, som vi kalder livskraften.

I massage er modtageren afspændt og dog opmærksom på, hvad der foregår. Giveren bruger sit kendskab til kroppens energistrømme – bl. a. kendt fra akupunkturpunkter og linjer, zoneterapi – og ved berøring af varieret kvalitet bringes modtageren i kontakt med blokeringer og spændinger, der kan opløses, således at krop og sind afspændes og energi blir frigjort. Der er tale om en følsom dynamisk massage og giveren arbejder efter sin intuition – ikke efter et system.

Healing betyder at gøre hel. Hvor det i både yoga og massage er muligt blot at flytte spændinger og blokeringer fra et sted til et andet og således ikke nødvendigvis nå en dybere forandring, er det i healingsprocessen en helbredelse, der er tale om. Healing går bag om symptomerne og afhjælper årsagerne. I healing arbejdes både på det fysiske legeme og uden for kroppen, her oftest på det etheriske legeme, der er vores depot for energi. Måske du kan føle det etheriske legeme; prøv at sidde afslappet, læg en hånd på kroppen f. eks. v. solar plexus, mærk kontakten med kroppen, hvil lidt der. Bevæg så ganske langsomt hånden væk fra kroppen; eksperimenter med forskellige afstande. Forholdsvis tæt ved kroppen vil du sandsynligvis føle, at hånden »passer« eller blir holdt af sig selv, evt. vil du mærke uro i hånden. Undersøg andre steder på kroppen og ud fra den, prøv eventuelt at arbejde på en anden person osse. Hos mange mennesker vil energi kunne mærkes særlig tydeligt omkring hovedet, på grund af megen tankevirksomhed. Også solar plexus vil ofte være aktivt. Det har at gøre med de mange emotioner (= komplicerede følelser som foragt, misundelse, sårethed, vrede, angst, had) som præger vor hverdag i forhold til andre mennesker. Emotionel energi samler sig lettest ved solar plexus (jvf. mavesår, nervøs mavepine).

Yoga, massage og healing har samme mål og bygger på viden om menneskets energi, om dens forløb i og uden for kroppen og om betydningen af energicentrene i ryggrad og hoved og deres forlængelse til forsiden af kroppen og om disse centres betydning for menneskets fysiske, sjælelige og åndelige balance; viden om de enkelte centres specielle betydning og samarbejde, er også et fundament i de 3 fag. F. eks. kan smerter i nakke lindres ved at arbejde med ben eller nederste del af ryggen.

Centrene eller chakrerne (et chakra = et hjul) er placeret således:
et rodchakra ved mellemkødet
et Harachakra en håndsbredde under navlen
et solar plexus chakra

et hjertechakra
et halschakra i gruben ved halsen
et pinealchakra midt på panden lige over øjenbrynene
et kronechakra på toppen af hovedet

De nævnte steder, med undtagelse af kronechakret, der ikke har en forlængelse på kroppen af gode grunde, er alle chakraforlængelsespunkter. Chakrerne selv er som nævnt placeret på rygsøjlen: Rodchakret for foden af rygsøjlen. De øvrige lidt højere end forlængelsen på forsiden.

I yoga arbejder yogien disciplineret med sig selv. I massage og healing er der tale om et samarbejde – en samtale uden ord. Udøveren skal via bevidst arbejde med sig selv gøre sig fri for spændinger og blokeringer for derved at opnå en smidig krop og et smidigt sind, hvor energien kan flyde frit. Samtidig arbejdes på et åndeligt plan. Målet er at blive et helt menneske fysisk, psykisk og åndeligt, hvori livskraften har sin bolig. Det handler om at ta ansvar for sig selv og sin udvikling.

I arbejdet med at give massage og healing er udøveren at ligne med en kanal. Der er ingen mystik forbundet hermed. Personen har gjort sig åben for livskraften og kan ved en uselvsk holdning lade energi gå gennem sig, kanalisere energi til den, der modtager. Det er vigtigt at bearbejde sine tankeprocesser i et sådant arbejde. Derfor oplever eleverne, at de skal arbejde med positive forestillingsbilleder og positive tankeudtryk. Vor verden er fyldt med negativitet (urolige stemmer). Nogle oplever det bevidste arbejde med positive tanker som glansbilleder af virkeligheden – himlen, f. eks. er jo ikke andet end forurenede blå, havet ligeså. Virkeligheden er røg, støj og møg, hvorfor tænke på drømmene. Det er en flugt, siger nogle af dem. Men de oplever osse den harmoniserende virkning, som positiv tankevirksomhed har. For at udvikle sig, må man kunne acceptere sig selv helt, som man er her og nu, og evnen til at acceptere afhænger af evnen til at tænke positivt, kærligt uden at blive påvirket af om det, der skal accepteres, er noget man kan lide eller ikke lide.

Vi er opdraget til at holde fast om en ting, gøre den færdig (hvor mange dårlige samvittigheder gemmer sig ikke sammen med ufærdige ting.) Holde fast i resultatet, se på det, hænge det op, vise det frem.

I healing, yoga og massage lærer man at give slip. Se på hvad der sker i krop og sind, smerte, følelser, billeder, farver, lyde. Betragt uden at analysere og vurdere, give slip, se på de næste, se alt i en flydende strøm. Evnen til at se på denne måde gør, at vi bedre kan se livets hændelser, der netop kommer i en hastigt flydende strøm. Det menneskelige øje er ikke bygget til at holde fast (fixere) på én ting men opfatter bedst i bevægelse – ved at se på helheden. Kig f. eks. på et ansigt. Du ønsker at se øjnene. Dine øjne kigger på alt omkring øjnene – hele øjenområdet (med mindre du har tvunget øjnene til at stirre – se, læs så evt. Huxleys bog »Kunsten at se« med mange henvisninger til at opnå et bedre syn).

Du lærer at flyde med; på en bevidst måde i yoga bruges osse teknikker, hvor udøveren bevidst fastholder tanke, krop og eller sind. I massage og healing kan udøveren fastholde modtagerens sind og tanke ved at berøre et punkt eller et område kropsligt eller uden for kroppen gennem længere tid.

Du lærer at fastholde på en bevidst måde.

På det åndelige plan består arbejdet i at lære at kontakte kærlighedsenergi og lære at få den til at blive en del af sit daglige virke.

Denne vekslen mellem at holde fast ved noget og flyde med blir så styret af noget overordnet i tilværelsen, kærlighed. Kærlighedsenergien er den der bestemmer, hvad vi holder fast ved og hvornår vi er i bevægelse. Ved at lære vore energier at kende lærer vi os selv at kende. (Einstein sagde engang, at alt er energi). Vi blir derved bedre i stand til at leve i overensstemmelse med det, vi er og evt. om nødvendigt i stand til at helbrede eller medvirke til helbredelsen af os selv.

fysisk, så vor krop kan arbejde sundt
emotionelt, så vi ikke sidder fast i negative følelser
eller drukner i positive følelser
mentalt, så vi kan drage nytte og glæde af tankens mulighed for at opbygge nyt, sundt og frugtbart
sjæleligt og åndeligt, så vi kan leve i kærlighed.

Vi blir i stand til at se verden som den er med dens blå, gule, røde, grønne og nuancerede oplevelser og fatte og rumme det kraftfelt som universet er og som vi er forbundet med i en dynamisk balance.

De 3 nye fagområder er renselsesprocesser, der gør os parate og frie til at modtage og formidle den varme, vind og væde, som er næring til vor udvikling, og som der er så rigeligt af. Nok til os alle.

Nogle mennesker renser lidt efter lidt, andre gør hovedrent. Udviklingen foregår i spring, 2 frem og 1 tilbage. Det er godt sådan. Det gør det nye stærkt, hvor det ville have været svagt. Resultatet af arbejdet med de 3 nye områder kan ikke hænges op. Det kan måske ses i kropsholdning, fornemmes i holdning til medmennesker og spørgsmål i livet, ses i bevægelser i øjne eller høres i stemmen. Det kan ikke la sig gøre at la vær at ta det med sig.

Jeg har lyst at slutte med en lille fortælling, som en engelsk malerinde fortalte mig.

En rejsende i Kina kom til en landsby. Her standsede han op ved et hus, hvor en mand sad ved drejeskiven. Opmærksom fulgte han pottemagerens tavse given liv til en krukke. Da krukken stod smuk og fuldendt gik der en stund. Så tog pottemageren krukken og gjorde den til en klumpler. »Hvorfor ødelægger du så fuldendt en krukke?« spørger den rejsende. Pottemageren svarer: »Jeg er optaget af det der forbliver efter at krukken er gået i stykker.

Heiki Østenkjær Jensen

Danmark, danskere, depression

Dette indlæg handler om Danmark, om danskere og om dyb depression. De tre ting hænger sammen, desværre. Forhåbentlig varer det ikke længe, inden sidstnævnte tilstand forsvinder herfra og i stedet sætter sig på en eller anden ligegyldig planet ude i verdensrummet.

Jeg er nemlig ved at få nok af den, depressionen. Den har mange ansigter. Først og fremmest en grænseløs utilfredshed, der løber på kryds og tværs i samfundet. Folket er utilfreds med Folketinget (som det selv har valgt). Folketinget er utilfreds med regeringen (som det bare kan vælte). Og alle er utilfredse med vejret. Og fødevarepriserne. Og postvæsenet. De fleste er også utilfredse med EF.

Der er også arbejdsløsheden. Og den røde farve i pølserne. For slet ikke at tale om oliepriserne.

Jeg siger ikke, at alle disse problemer ikke er væsentlige og bør løses. Det irriterende er, at Danmark de senere år har været – usynligt – styret af Sortseernes Befrielsesfront, ivrigt bakket op af Klynkernes Fællesforbund.

Med sortseere mener jeg ikke Danmarks Radios yndlingsaversion. De fleste af dem betaler nok deres licens, selv om jeg er sikker på, de synes den er for høj, og at flertallet af programmerne er helt hen i vejret. Nej, sortseerne er dem, der altid kan få det værste ud af en situation. Og klynkerne er de første til at føle sig truffet.

Det ville være til at bære, hvis de holdt deres følelser for dem selv. Det gør de ikke. De tordner (nogen gange *taler* de også sort) og klynker uafladeligt. Der er ingen problemer med at få budskabet ud. Se selv i dagens avis.

Helt galt bliver det selvfølgelig, når Befrielsesfronten og Fællesforbundet ikke har nogen modpol. Positive eller bare afbalancerede synspunkter findes, naturligvis. Men de må friste en kummerlig, nærmest undergrundsagtig tilværelse. Man kan ikke sådan bare stå frem og sige, man er *glad* for, og *tilfreds* med det ene eller det andet. Det hører sig ikke til. Man kunne blive kaldt usolidarisk.

Med fare for ovennævnte ønsker jeg at oplyse: Jeg er glad for at betale skat (nej, jeg har hverken hus eller ejerlejlighed eller store fradrag), stort set tilfreds med det sociale velfærdssystem, der hører til verdens bedste og i en krisesituation (!) nok kan tåle mindre besparelser, uden man straks behøver at annoncere det danske samfunds undergang. Undervisningssystemet er blandt de mest liberale i verden, og hvad angår fødevarepriserne, så koster et pund smør det samme her som i Irland, hvor lønningsniveauet ligger på mellem halvdelen og en trediedel af det danske.

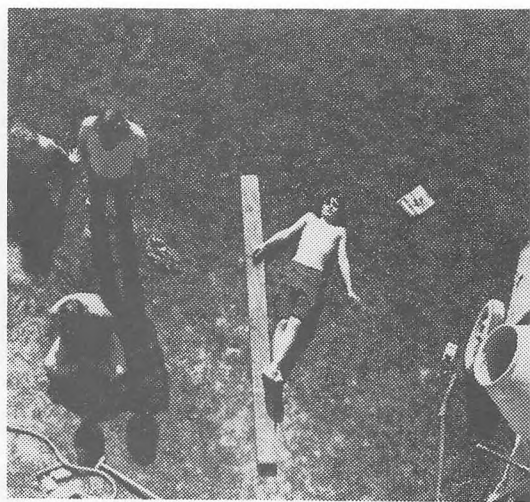
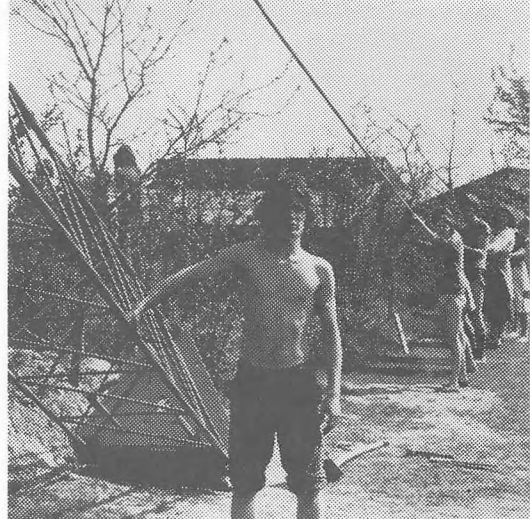
Selv vejret holder jeg af. Jeg kan godt li' regn og blæst og sne og foretrækker de danske årstider fremfor 35 graders bagende sol.

Jeg holder altså af Danmark – ligesom vel de fleste danskere gør det inderst inde. Men Sortseernes Befrielsesfront og Klynkernes Fællesforbund gør det svært at være her, undertiden næsten umuligt at ånde under den dyne af kollektiv depression, de prøver at lægge ud over landet.

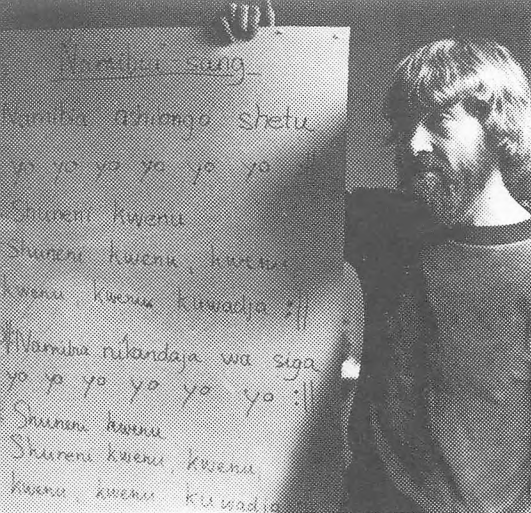
Den kan jeg ikke leve under. Ikke fordi jeg vil fornægte problemer, eller tie dem ihjel. Men der skal være plads til andet. Til videre perspektiver.

Jeg vil enten bo i et land, hvor befolkningen værdsætter dets utrolige fordele og rigdomme. Eller i et andet land, som ikke har samme standard (der er stort set alle lande uden for Danmark at vælge imellem), og hvor befolkningen virkelig har *grund* til at klynke, fordi der ikke er andet end sort at se på. Men ikke det førstnævnte sted med de sidstnævnte egenskaber. Udsigten til at blive tvangsorganiseret klynker eller sortseer er for skrækkindjagende.

Michael Kuttner
kursist efteråret 1970

Indtryk fra Chile

Fra januar til maj 1979 rejste jeg sammen med 7 kammerater rundt i det sydlige Latinamerika.

Vi havde et budget på ca. 12.000 kr. (incl. fly – tur/retur), og en sproglig baggrund på ca. 80 timer på aftenskole. Derudover havde vi haft en masse forudgående møder, med løsning af praktiske problemer samt diskussioner om rejseformer m.m. Vi besøgte flere forskellige lande, men jeg har, i dette indlæg valgt at koncentrere mig om Chile.

Chile er jo nok det land i Latinamerika, som man har hørt mest til i de senere år. Fra 1970-73 havde landet socialistisk styre med præsident Salvador Allende i spidsen. Herefter blev magten, ved et blodigt kup, overtaget af en militærjunta under Augusto Pinochet, som nu i over 7 år har kørt landet med hårdt diktatur.

Dette betyder en politisk forfølgelse, som har medført, at omkring 2.600 mennesker er »forsvundet« siden kuppet; at ca. 1 mill. ud af Chiles 10 mill. indbyggere i dag lever i eksil, samt at tusinder af mennesker har været anholdt og gennemgået umenneskelig tortur.

Det har selvfølgelig betydet, at modstanden mod styret stadig er voksende.

Med denne baggrundsviden var vi selvfølgelig meget spændte på at se, hvad der foregik i landet. Vi var imidlertid temmelig desillusionerede efter de første par uger i landet:

Vi så ikke skyggen af politisk aktivitet, og nogle folk udtrykte endog direkte tilfredshed med styret. Bymidten i hovedstaden Santiago var ren og skinnende af velfærd, og vi kunne som turister stort set gøre, som vi ville uden at skulle »checkes af«.

Det var altså tilsyneladende lykkedes Pinochet at lave en »pæn facade«, og undertrykke enhver form for politisk modstand, gennem indoktrinering i bl. a. massemedier og skolebøger, samt ved at skabe frygt i befolkningen gennem hemmeligt politi og terrorbander.

Men efterhånden fik vi opsnuset nogle illegale organisationer i Santiago, og så begyndte billedet langsomt at vende.

Her fortæller en kvinde fra »Organisationen for Pårørende til forsvundne Fanger«, Violeta Peralta:

»Min mand hedder – eller hed, for jeg ved ikke, om han stadig er i live – Pedro Silva Buslos. Den 9. august 1976 blev han arresteret af »DINA« (det hemmelige politi, nu: »CNI«), da han var på vej til arbejde. Han var fagforeningsleder for de kommunalt ansatte her i Santiago, og havde været det i 4 år.

I 15 dage hørte jeg intet og vidste ikke, om min mand var død eller levende. Så blev jeg kontaktet af en mand, der havde siddet i samme fængsel som ham. Fængslet hedder Villa Grimaldi og er kendt for sine frygtelige torturmetoder. Jeg fik så at vide, at min mand også var blevet tortureret, men ingen vidste, om han havde overlevet det.

Derefter har jeg ingen oplysninger fået, bortset fra et trussels-brev, hvori det indgik, at min mand var blevet arresteret, fordi han var kommunist.

Da jeg i oktober 1976 søgte at få ordentlig besked, blev jeg blankt afvist, selv om jeg med flere vidneudsagn havde klare beviser for, at min mand var blevet arresteret. Men ikke nok med, at de nægtede arrestationen, de fortalte mig til og med, at han aldrig nogen sinde havde eksisteret!!!«

Senere var vi i kontakt med en mand, sidst i tyverne, ved navn Dinamarca Bravo, som efter kuppet blev dømt til 15 års fængsel for politisk aktivitet. I 1978 blev han imidlertid løsladt sammen med 4 andre under en generel amnesti.

I løbet af kort tid omkom 3 af dem ved »tilfældige trafikulykker« eller andre mystiske omstændigheder. Selv var han gang på gang blevet anholdt og chikaneret af »CNI«, og var derfor nødt til at leve under jorden.

Flere gange havde han søgt hjælp til at komme ud af landet på den danske ambassade, men de afviste ham med den begrundelse, at de kun kunne hjælpe ham, »hvis han virkelig var i fare« (!!)

Konsekvensen af den danske ambassades kyniske holdning viste sig ca. en måned senere: Dinamarca Bravo blev en dag taget af »CNI« på gaden, og ingen hørte siden fra ham. Senere har vi fået meddelelse om, at han er blevet overflyttet til almindeligt fængsel, hvilket utvivlsomt betyder, at han i den mellemtiliggende tid har været i »CNI's« varetægt, og dermed underlagt konstant tortur ...

Dette var kun nogle få udpluk af begivenhedernes gang i dagens Chile, men eksemplerne er utallige. Siden sommeren 1980 har juntaens terror haft et omfang, som ikke er set siden tiden lige efter kuppet i 1973.

I de sidste par år har juntaen ellers gjort meget for at vise en »demokratisk« facade.

Den politiske stramning må altså være resultatet af en øget modstand mod regimet, at modstandskampen efterhånden er blevet stærkere kan skyldes flere ting.

Bl. a. er de forbedringer, som Pinochet i sin tid lovede absolut ikke kommet de dårligst stillede (som der er flest af) tilgode. Og selv om propagandaapparatet nu i 7 år har kværnet til fordel for styret, og nogen folk har troet på forbedringer, er der jo grænser for, hvor meget man kan bilde en befolkning ind, som dårligt nok har mad at sætte på bordet.

Hvis styret så stadig står fast på sin økonomiske og politiske model, ja så er der kun ét at gøre:

At øge den politiske pression! .

Med tusinder af indtryk i hovedet, og en vished om, at det ikke var sidste gang, vi satte vores ben i det støvede chilenske ørkensand, tog vi afsked med vores værtsfamilier, efter to fantastiske måneder i Chile.

Slut op om de chilenske solidaritetsgrupper i Danmark!!!

Jan Algreen, foråret 1976

Jeg vil så gerne ha' det godt!!

»jeg vil så gerne ha' det godt«
så skal du bare ku' synge«
»jeg synger ikke særlig godt
og hvord'n skal jeg begynde?«
»først ska' du dans' med din bedstemor
men det er stadig ikke nok du tror
du kan synge en sang, når du ka' no'en ord
men du ska' oss' ku' se det for dig«.

fra »Totur til det bedre« af Benny Holst

– sommetider synes jeg, at det væsentligste, jeg kan give vore elever, er lysten til at synge samt nogle gode sange med sig hjem.

Gode sange er sange, som man har lyst til at synge så tit, at man kan lære dem udenad. Gode sange er nogle, som giver en stemning indeni, så man bli'r »større«, d.v.s. at man føler: jeg er ikke bare lille mig, men en del af nogle mennesker, som føler og oplever noget ved denne sang. Jeg er ikke alene, når jeg kan nogle sange, som jeg ved andre også kender og holder af.

Benny Holst har i en af sine andre sange skrevet:

»Det er lettest at holde et folk i skak,
som slet ingen sange har«

– man kan splitte og herske over mennesker, som føler, at de står alene – fordi man alene ikke kan udrette meget. Mens et folk, som kan synge sammen og derigennem føle sig stærke og mange, det kan man ikke underkue. Egåfolket har sange fælles »drøm om et sted« er en af dem; de enkelte stammer (årgange) har flere fælles; og de, der har haft linien »folkeliv og tradition« kan sige, at de »ejer« nogle sange i fællesskab, fordi de alle kan dem udenad.

En sang får endnu større betydning for dig, hvis du kan se andre mennesker i øjnene, mens du synger den, og det kan du kun, hvis du kan den udenad. Sangen får skiftende nuancer i sit indhold, når du synger den sammen med forskellige mennesker – den bli'r en ny oplevelse gang på gang. Vi har sunget de samme sange til pejseaftener, i forsamlingshuset, til åbent folkemusikhus, sammen med jævnaldrende åndssvage, og når vi bare var os selv i gruppen »folkeliv«. Sangene har bredt sig som ringe i vandet, og vi har følt, at vi havde en betydning gennem det.

Nogle sange har vi også danset til – og der har trampedansen nok betydet mest. Når man holder godt fat i hinanden og mærker bevægelsen i hele kæden

samtidig med at fortællingen skrider frem – en fortælling alle kender og har fælles forventninger til – ja, så sker der et eller andet, som kun kan opleves ... det samme gælder den styrke, det kan give at synge alene, eller sammen med en enkelt anden for de andre. Fornemmelsen af selv at kunne få noget i gang, som sætter sindene i bevægelse, viser sig at smitte af på, hvad man tør i de forskelligste sammenhænge, når folk kommer ud fra skolen her. (Derfor undgår man ikke at skulle synge alene, hvis man vælger musik eller folkeliv & tradition på Egå.)

Nu synger jeg og danser tit
det ka' jeg ikke få nok af
jeg er venligt stemt, mit væsen er blidt
det har jeg rigtig godt af.
Så er du sur eller trist eller ligeglad
så syng en sang med udenad.
Tag en ny eller tag et gammelt kvad
men husk det er altid alvor.

sidste vers fra Totur til det bedre

Men hvad med den elektriske musik? – kan vi undvære *den* på Egå? – nogle mener ja, jeg synes det ikke. Elektrisk musik er kropsmusik på en anden måde end folkemusikken. Det kan godt være, det lyder lidt meget af larm, når vi spiller – men vi bli'r båret af en fælles puls, som er en levende version af den mekaniske musik, vi oftest hører. Resultatet bliver bl. a., at det ikke mere er nok at ligge på divanen og høre plader sammen i fritiden. Det bli'r spændende og vigtigt at gå til koncerter og fornemme hvad der foregår mellem dem, der spiller. Det er en kultur, en måde at snakke med hinanden på – ja, en livsform at spille, høre og danse til elektrisk musik. Den må ikke mangle på en folkehøjskole.

Den elektriske musik er international, og man er f.eks. i »kontakt« med folk på Jamaica, når man spiller Regae. Man mærker den rytmiske, kropslige spilleglæde, de har haft i generationer. Disse kræfter er det vigtigt at have kontakt med. Fællesnævneren for musiklivet kan nok anses i dette holds »slagsang«, der bl. a. siger:

Skal lemmerne blive fra livet forment
vi må lære at danse, før det er for sent
ja, kom lad os danse
ja, ræk mig din hånd
vi vil knytte en kæde af evige bånd.

Birgit Mahler

Tanker omkring E.U.H.

Jeg sidder oppe i Sverige
og tænker på Egå, –
tænker på alt det,
højskolen har betydet for mig.

Jeg er blevet mere selvsikker –
mere klar over min egen situation.

Højskolen satte mig i stand
til:
at blive gode venner med mine
forældre igen.
at søge et job uden for de »normale«
mandsjob – »at blive «ung pige» i huset».
at vedkende, at jeg er den, jeg er –
at være homoseksuel.
at tage et nederlag uden
at blive slået helt ud.
at skønne på mine kammerater
og ikke bare anse dem for
noget selvfølgeligt.

Nu skal jeg »bare« hjem og
finde et job, og ellers finde ud af,
at bruge alt det
jeg lærte dengang på Egå, efteråret 1979.

*Knud Skov-Rasmussen
Elev, efteråret 1979*

En Egåistisk Fællesutopi

Langsomt vågner vi, fordi solen har bevæget sig rundt om træet og skyggen har forladt os. Til syvende og sidst er det også på tide at få tændt bålet og lavet kaffe. På køkkentrappen sidder Svend og Johanne og deler en ostemad, imens de diskuterer, hvor de skal sove henne. Shawn, Bente og Kamma kommer gående rundt om hjørnet med håndklæder og vådt hår. Rundt om det andet hjørne kommer Jan H. og blander sig i Svend og Johannes diskussion. – »Det er ikke noget problem, det orange gavlværelse er ledigt«. Mens vi har tændt bålet og hentet kaffen, har Ove, Per Gurli, Jes, Torben og Vivi dækket morgenbord på græsplænen. Maden er ganske som den plejer: nybagt franskbrød, sommerens første glas solbærsyltetøj, blødkogte æg, friskmalket mælk og musli, der ifølge Mette indeholder mindst tyve forskellige ingredienser. På afstand kan vi høre Lars W. og Inge-Mette som kommer ned af trappen, mens de snakker om det andet biogasanlæg, som vi netop er ved at være færdige med. Vi spiser morgenmad akkompagneret af fuglenes sang. I løbet af de fem år vi snart har boet sammen, har vi lært hvad det er nødvendigt at gøre, tage ansvar for kollektivet og stole på hinanden. Det er lang tid siden vi holdt et arbejdsfordelingsmøde.

Imens Niels, Morten og Ulla begynder at vaske op, går Pernille og Anne, som har været ude at trække garn i solopgangen, rundt og spørger om nogen vil være med til at rense garnene. Peter K. har allerede rensset og filleteret fiskene.

Inge kommer og gi'r os et knus og siger, at hun synes, at det ville være hyggeligt, om vi ville køre med ind til byttecentralen. Da vi går ned til vor bus, råber Birte, at vi skal huske at tage kondomer med, fordi der kun er en pakke tilbage på fællesrodet. Idet vi kører, vinker vi til Lotte og Kim, som står ved jordkælderens og tapper sidste års æblevin på flasker.

Solen skinner og det er så varmt, at vi hurtigt får forrettet vort ærinde i byen og kører ned til stranden på hjemvejen. Vi er ikke alene om vor gode idé. Helle J., Mik, Pia og Hanne ligger og daser i solen allerede. De diskuterer de seneste nyheder om den anarkistiske revolution i USA. Vi sveder for meget til at orke at interessere os for deres snak, og smider lynhurtigt tøjjet og drøner ud i vandet til Thomas og Inger, som står og spiller frisbee.

Vi svømmer ud til vor tremastede skonnert, som ligger for anker et par hundrede meter fra kysten. På dækket sidder Birgitte og Dorthe T. og skriver ned hvilke reservedele vi skal have til hjælpemotoren, når vi skal på vor fælles vintertur til Jamaica.

Efter at være blevet godt afsvaledede, går vi op til de andre, som er ved at pakke sammen og kører sammen hjem i bussen.

Da vi kommer forbi Butangas Påfyldningen holder vi og får to flasker med hjem til traktoren.

Da vi kommer hjem, går vi ned i køkkenet, hvor Svend, der omsider er kommet op, sammen med Lars T. har lavet et ta' selv salatbord på bordet midt i køkkenet. Vi ta'r tallerkenen med udenfor i haven, hvor Tina og Brian har stillet en stor skål nyplukkede jordbær og en stor kande friskmalket mælk i skyggen under blodbøgen. Vi sidder og småsnakker mens vi nyder maden. Svagt kan vi høre Dorte K., Sanne, Sanne, Mie og Helene, som spiller rock i gymnastiksalen.

Efter vi har spist, går vi forbi vindmøllen over til tomatdrivhuset, hvor Nanna og Alex går ind og plukker tomater til aftensmaden. Vi fortsætter hen gennem kålmarken, forbi fårene, hvis lam allerede er blevet meget store. Da vi kommer til gulerodsmarken ser vi en spinkel røv, som stikker i vejret mellem rækkerne. Vi råber hej, og et lyst krøllet hoved dukker op.

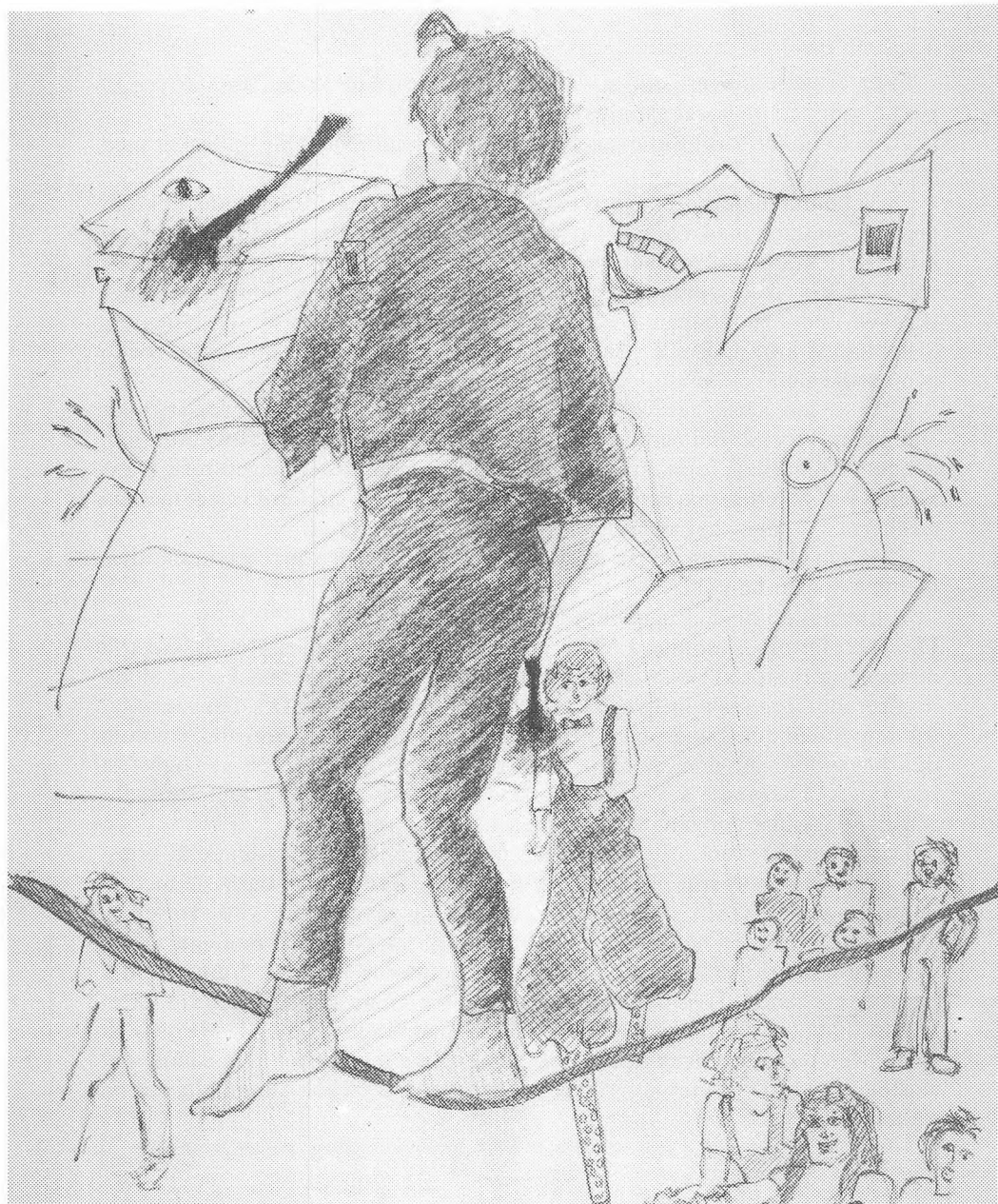
»Jeg kan ikke forstå, at de uden gift bliver så meget større end dem derhjemme«, siger han.

Vi hjælpes ad med at luge de sidste ti rækker.

Da vi bli'r færdige, kommer Preben, Ina, Alice og Jan J. med en stor flaskse kold æblevin og en stor kurvfuld mælkebøtteblomster. Vi tømmer flasken og bliver inspirerede til en snak om hvornår en fest egentlig begynder. Om den begynder før den officielt begynder, bare fordi at man ved at den skal begynde, eller om den begynder, når den spontane fest, der senere bliver til en »rigtig« fest begynder. Vi begynder at få grineflip, da vi klumpet konkluderer, at festen selvfølgelig begyndte dengang vi smed de såkaldte lærere ud.

Det er ved at være aften, og sulten melder sig, og vi går tilbage til græsplænen foran garagerne, hvor vi hjælper Niels, Bente, Mik og Birte med at hente maden og vinen. Alle er blevet sultne, og snart sidder vi og spiser og snakker, om hvad vi har lavet i dag. Den kølige vin gør godt i den lune aften. Festen fortsætter. Bålet bliver tændt, og violinerne kommer frem, og folk begynder at danse. Hvis det havde været for tre somre siden, havde vi sikkert sagt, at klokken var mange, før vi fik slæbt madrasserne ud og lagde os til at sove. Men den slags bekymringer eksisterer ikke mere efter at vi sendte det sidste ur ind til DSB museet i Århus. – Og det var så en helt almindelig dag på Eghøjvej 31.

Peter Sejr og Erika Berg, elever fra Forår 76

FESTIVAL OF FOOLS
IN AMSTERDAM 1980

Frans Lin.

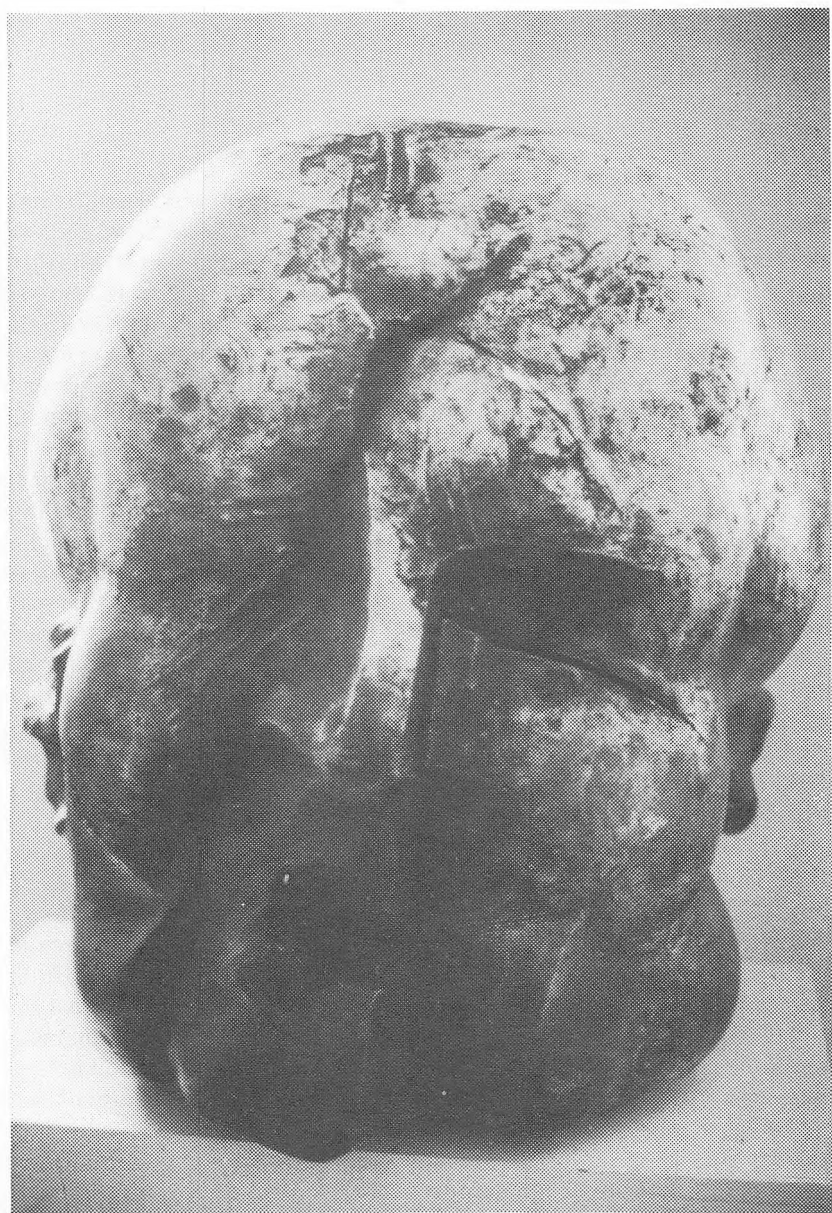
Lidt fra min orlov

At gå ind bag en maske, som man med alle nerver i sin krop skal give liv og udtryk er en fantastisk oplevelse. Man skifter identitet. Går ud af sin egen krop og ind i maskens. Glemmer sit eget liv og udtryk, og er for et kort stykke tid den anden, man med sin erfaringsverden og indlevelse kan finde frem i sin krop.

Det oplevede jeg, da jeg gik til mime på Århus Teater Akademi hos Sascha World. Jeg fandt ud af, at kroppen både i fremtoning og bevægelse er et direkte udtryk for min måde at leve mit liv på – min livsholdning – min psykiske tilstand. Og at jeg kunne ændre min situation aktivt ved at træne min krop. – Se, det havde jeg ikke troet før. – Godt nok har jeg danset som en rasende foran grammofonen, når jeg har haft det dårligt – har udmattet min frustration eller vrede og skaffet lidt glæde tilbage som grobund for nogle ordentlige tanker. Men det, jeg har oplevet ved at træne bevægelserne i min krop og ved at kommunikere med andre gennem bevægelse og lyd, har gjort min opfattelses- og udtryksverden meget rigere. – Jeg bruger mine øjne på en ny måde – ser mange flere ting i min omverden. Det er svært at formidle oplevelsen i ord, men det, der sker, er, at min krop kommer i en harmoni, er en god grobund for mine tanker. Jeg får ro indvendig – det gør mine tanker (ord) ærligere og modigere.

Jeg ville »dykke ned« i kroppens udtryk som et basalt kommunikationsmiddel som Odinteatret bruger det. – Jeg har lært at kaste rundt med mig selv i kolbøtter og kraftspring o.lign. med min vægt koncentreret ud fra mit fysiske kraftcenter – »4 fingersbredde under navlen« – jeg troede ikke, jeg kunne hæve mig så meget over jorden! – I skolens gymnastiktimer blev jeg altid siddende på hesten midt i et spring! Jeg har også lært, at bruge bevægelserne – lydene som dramatiske udtryk

Hos Grotowski i Polen (Grotowskis Teaterlaboratorium var det grundlæggende træningssted for Odinteatrets skuespillere, da de startede i Holstebro i 1970) arbejdede jeg med i en 18-timers aktion med deltagelse af 20 nationer. Det blev til et uafbrudt 18 timers dramatisk udtryk i kommunikation mellem mennesker. Det var en fantastisk oplevelse. – Især ovenpå den dukketeaterfestival jeg kom fra i en anden by i Polen, hvor grupper fra hele verden mødtes for at udveksle dukketeater. (Især det brasilianske dukke-, gade- og politiske-teater var stærkt og farverigt med 3 m høje dukker og udtryksfuldt kropsteater spillende over for hinanden i et realistisk stykke som den politiske situation i Brasilien). – Vi havde snakket meget og set mange »billeder« – scenebilleder, der var abstraheret fra mennesket selv – mange hjælpemidler og udstyr – også stor fantasirigdom. Men hos Grotowski havde vi kun os selv –

med alle de faktisk eksisterende sanselige udtryk, vi besidder og med hver sin mangeårige erfaringsverden. Fantastisk! Og så i 18 timer uafbrudt i dramatisk samvær med kun bevægelse og lyd. Det var stærkt!

Siden tog jeg til »Festival of Fools« i Amsterdam og oplevede et kulturchok: en overflod i farver og fantasi og stærkt dramatisk kropsteater. – Polen er et fattigt land med mange ruiner og bombetomter fra krigen. Kvaliteten i Polens forbrugsverden er dårlig. Men de har mange teatre: dukketeatre, børnescener, voksenscener, musikteatre (opera, operette, koncert, et teater pr. slags) og pantomimetatre. Ofte et af hver slags i de større byer. Men da jeg stod midt i Amsterdams rigdom af materiel kultur og menneskelig fantasi, tænkte jeg tilbage på polakkerne som nogle stærke mennesker med en rig kultur, men som levede i et system, som på en eller anden måde gjorde dem indestængte. I Amsterdam sprællede livsglæden og humoren, og jeg så en masse dygtigt og sjovt teater der. Men måske er amsterdammerne til gengæld noget egoistiske og ansvarsløse? Jeg fik sat en del spørgsmål i hovedet ved at prøve at opholde mig i et land, der forholder sig til Sovjetunionen, på samme måde som vi forholder os til USA.

Jeg fik også rokket ved mit menneskesyn ved mødet med teaterverdenen. Her er vi alle lige levende og interessante, kun vore betingelser er forskellige. Og det er lige præcis der, vi skal sætte ind; for med ovenstående midler og med sange og lege, skabt i og lært af folks samvær at være med til med humor at skabe debat om menneskets levevilkår. Jeg var til Dario Fo seminar på Odin-teatret: han kan lide mennesket og taler på humoristisk vis dets sag gennem teatret i aktuelle sammenhænge. Ikke kun det uddannede og økonomisk vel-fungerede menneskes sag!

Og så var det kun et lille udpluk af, hvad jeg har fået ud af min orlov.

Inge-Lise, Ravn Jürgensen

FEB. 73.
Ingo Witt

Mit møde med Kaj Munk

Det var virkelig et sjældent møde.

Det skete for snart halvtreds år siden. I april 1931, men jeg glemmer det aldrig.

Jeg var på det tidspunkt formand for den grundtvigske studentsammenslutning i København, »Studenterkredsen«, og skulle som sådan skaffe foredragsholdere til vore mødeaftener, og nu var der en, der havde foreslået mig at forsøge at få Kaj Munk til at komme til København fra Vedersø, hvor han var præst. Han var en kendt og omstridt personlighed, der skrev masser af avisartikler og havde haft et skuespil opført på Det kongelige Teater. Det hed »En Idealist« og var blevet en kæmpefiasko for Kaj Munk. Men det tog ikke modet fra ham. Han skrev videre og indleverede nye skuespil til teatret. Men det lod ikke til, at teatret var interesseret i at opføre flere skuespil af den forfatter!

Det har nok irriteret Kaj Munk, og det kan muligvis være årsagen til, at jeg ret hurtigt fik svar fra ham, da jeg tog mod til mig og sendte ham et brev. Jeg skrev, at vi havde et stærkt ønske om at få ham som taler i Studenterkredsen og foreslog ham et emne som »Teaterkunstens opgaver over for folket«, eller hvad han selv ville foreslå. Eventuelt med en forhandling bagefter, hvis han ønskede det, og med særligt indbudte til diskussionen. For ærlighedens skyld tilføjede jeg, at vi desværre ikke kunne love noget stort honorar, men rejseudgifterne ville vi i hvert fald dække.

Kaj Munks svar var så særpræget og karakteristisk for ham, at det skal citeres i sin helhed:

Kære Studenterkreds!

Det kunde jo være helt Sjov igen engang at snakke til Studenter; det har jeg ikke prøvet, siden jeg var paa Regensen. Især hvis jeg kunde gøre det gratis; for hvad? I har jo ikke mange Lommepege. Men se! Luc. 14²⁰; thi det er nemlig dyrt. Hvis jeg i Forvejen var i Staden, da kunde jeg jo for grumme nedsat Pris gaa ned til Grundtvigs Hus; men skal jeg rejse derind for det samme, hør saa her:

<i>Bil Vedersø-Ulfborg</i>	<i>5 Kr 00 Øre</i>
<i>Billet Ulfborg-Kbhvn</i>	<i>14 Kr 20 Øre</i>
<i>Ophold og Mad</i>	<i>15 Kr 00 Øre</i>
<i>Billet tilbage</i>	<i>14 Kr 20 Øre</i>
<i>Bil Ulfborg-Vedersø</i>	<i>5 Kr 00 Øre</i>
<i>Diverse</i>	<i>220 Kr 00 Øre</i>
	<hr/>
<i>I alt</i>	<i>253 Kr 40 Øre</i>

(Man maa altid regne med Extraudgifter i Kbhvn.)

Naa, skidt være med det! jeg skal prøve paa selv at afholde det Diverse, hvis I kan overtage det andet. Jeg tager aldrig noget for Foredrag, men altid mine Udgifter ved det helt ud dækkede.

Resumé: Vil I have det, skal jeg komme til jer Fredagen den 24. April Kl. ? Aften og tale til jer om »Teatret og Tiden« formedelst merommeldte treoghalvtreds Kr. og fyrgetyve Øre paa Betingelse af, at der ikke er et eneste Menneske til Stede ud over Kredens Medlemmer, at jeg maa tale i Jakke, at jeg maa slippe for Smørrebrød o. desl. Raffinements bagefter, og at jeg hører fra jer inden 8 Dage.

Med venlig Hilsen

Jeres

Kaj Munk,

Forfatter.

Et opmuntrende svar! Nu gjaldt det om at holde ham fast på det halvt afgivne løfte. Jeg slog en lettere tone an, takkede for det gode emne, sagde bl. a., at vi nok blev enige om påklædningen, når han bare ikke var »helt ude af flippen«, i en kaffepause efter foredraget skulle han få lov til at vælge mellem te og kaffe og ingenting – med eller uden brød til! Jeg anførte en del mere og sluttede med noget om, at det ville blive et sorgens budskab, hvis han ikke ville komme, men jeg håbede på et glædens brev.

Der gik kun få dage. Så kom svaret. På et åbent brevkort. Og aldrig har en dansklærer givet mig bedre karakter for et skriftligt arbejde, end Kaj Munk nu gav mig for mit brevskriveri. Tre gange gentaget og med udråbstegn bagefter hver gang:

Udmærket!

Udmærket!

Udmærket!

Kun frabeder jeg mig »Diskussionen«.

Den er unødvendig, da det, jeg siger, er rigtigt.

Venlig Hilsen.

Kaj Munk

Jeg må nok lige tilføje, at Kaj Munk med sin henvisning til Lukasevangeliets kapitel 14 vers 20 indirekte gav mig en oplysning om sit privatliv. Der står nemlig: »Og en anden sagde: jeg har taget mig en hustru til ægte, og derfor kan jeg ikke komme.« Men det var altså heldigvis ikke nogen uovervindelig hindring for hans rejse. Han fandt den fornuftige udvej at tage sin kone med!

Aftenen kom.

Den magre og krogede digter gik på talerstolen. Det er rigtigt, som det er bleven sagt: engang set var Kaj Munk ikke til at glemme.

Nu stod han for os. Så ud over forsamlingen og begyndte ligesom lidt søgende på sit foredrag – som alligevel ikke blev noget foredrag. Efter nogle indledende bemærkninger om, at forholdet mellem teatret og tiden ikke var så godt, som det kunne ønskes, sagde han, at han for at bevise sin påstand ville gå over til at læse et skuespil, som Det kgl. Teater havde antaget for længe siden, men endnu ikke povet at opføre. Det hed »I Begyndelsen var Ordet«.

Og så læste han. Digter var han. I sin oplæsning var han også skuespiller. Personerne steg frem for os. Miljøet fra det vestjyske klitsogn. Modsætningerne mellem grundtvigske og indremissionske, mellem gårdejere og småkårsfolk, mellem en lys, glad kristendom og en mørk fanatisk livsindstilling.

Han var vel halvvejs inde i oplæsningen, da han afbrød på en næsten chokerende måde. Han løftede hovedet, så ud over forsamlingen og udbrød: Ja, undskyld, men nu må jeg ud og smide min uldtrøje!

Det var mig, der var leder af mødet. Jeg blev i høj grad desorienteret, spekulerede på, om jeg skulle foreslå, at vi skulle synge en salme, men folk gav sig til at småsnakke, og lidt efter kom Kaj Munk tilbage. Under armen havde han en lille bylt indsvøbt i avispapir. Der hørte ikke megen fantasi til for at forestille sig, at det var en svedig undertrøje, han lagde fra sig på talerstolen – hvorefter han fortsatte oplæsningen, som om intet usædvanligt var sket!

Senere overraskede han os igen. Næppe var han færdig med oplæsningen, før han trådte ned fra talerstolen og ilede ud af salen.

Min tak for aftenen måtte jeg rette til fru Lise Munk, som sad på forreste række, og bede hende bringe den videre til Kaj Munk. Vi så ham ikke mere den aften.

Nu kender de fleste vist indholdet af skuespillet »Ordet«. Men for os var det helt ukendt, da vi den aften sad og lyttede til det. Jeg var i hvert fald ikke klar over det dramatiske indhold. Først fik vi den spændende skildring af den vanskelige fødsel, hvor lægen ved en operation må forsøge at redde moderen, dernæst den ubeskrivelige store sorg i hjemmet, da den unge kone bliver lagt i kiste – og så til allersidst det dramatiske højdepunkt, da den sindssyge Johannes med en lille pige ved hånden byder den døde stå op – og hun gjorde det!

Jeg har en begrundet formodning om (men jeg kan desværre ikke bevise det), at det var første gang, Kaj Munk lod en større forsamling stifte bekendtskab med »Ordet«. Jeg ved heller ikke, om han brugte det andre steder, inden det kom op på et københavnsk teater. Det skete den 2. september 1932, på Betty Nansen-teatret. Jeg var i København på den tid, og det kan vel ikke undre nogen, at jeg sikrede mig en billet til premieren.

Jeg gemmer endnu programmet fra den aften. Deri læste jeg noget, som måske kan være en forklaring på, hvorfor Kaj Munk så hastigt forlod sit publikum, da han havde læst »Ordet« for os. Han skriver bl. a.: *»Jeg var ung, da jeg skrev disse 4 Akter, kunde det ikke nu mere, ung, saa al Verdens Lidelse, naar den kom mig for Øje, ogsaa blev min. Men ældre er jeg endnu ikke blevet, end at jeg*

stadig bevæges dybt, hvergang jeg her i Stykket fornemmer mit eget unge Hjertes bange Slag.» Hvis han også følte det sådan hin oplæsningsaften, kan jeg godt forstå, at det var ham en helt umulig tanke at sætte sig ned og blive takket for oplæsningen og gå med til en kaffekomsammen lige bagefter.

Stykket blev en enestående succes i dansk teaterhistorie. Det gik over 100 gange på Betty Nansen-teatret, blev spillet i Ålborg, Århus, Odense og Stockholm inden årets udgang, senere også i Oslo, Göteborg og Helsingfors. I 1948 tog selveste Det kgl. Teater skuespillet op, måske for at gøre gammel uret god igen, og for en fuldstændigheds skyld må jeg også nævne, at det i 1955 kom på film. Ved den lejlighed læste jeg for resten, at vor berømte filminstruktør Carl Th. Dreyer også var blandt tilskuerne den aften, da jeg overværede premieren. Han fortalte i 1955 til dagbladet Politiken, at han allerede samme aften fik ideen til en filmatisering af stykket. Ikke lang tid efter skrev han til Kaj Munk og spurgte, om han måtte få filmretten til stykket. *»Med glæde,«* svarede Kaj Munk, *»Jeg vil tro, at 250.000 Kr. er en passende Pris.«*

Da kunne jeg ikke lade være med at tænke tilbage til foråret 1931, da den fattige vestjyske digterpræst var villig til at rejse over til os i Studenterkredsen og læse *»Ordet«* for os, når bare han fik sine udgifter til rejsen betalt.

Det er begivenheder, der nu er ved at komme på lang afstand.

Men jeg vil altid regne oplevelserne, som jeg havde omkring *»Ordet«* i 1931-32 blandt de største, mit liv har givet mig.

Tage Dybkjær

Sættedammen

Igennem de sidste 20 år har Danmark ændret sig radikalt. På boligområdet har parcelhuset været det store mål for mange mennesker, og den økonomiske udvikling – herunder skattelovgivningen – har gjort det muligt at anskaffe sig eget helårshus selv med indtægter i mellemklassen.

Det ene villakvarter efter det andet er skudt op, og byernes forbrug af landbrugsarealer har været så stort, at mange er blevet betænkelige.

Men det der skulle være til stor lykke for familierne, rummede imidlertid også nogle skavanker. Huset og haven kunne give nær tæthed for familiens medlemmer, men kunne samtidig skabe afstand til omgivelserne og udvikle uheldige egoistiske egenskaber. Det er ikke tilfældigt, at udtrykket ligusterfascist opstår i denne periode.

At klare de økonomiske forpligtelser termin efter termin kræver megen kapital. Da villabyerne også strækker sig over store arealer, er det nødvendigt med en bil for at kunne klare transport til arbejde, indkøb, børnepasning m.v. Tidligere var det mandens pligt at forsørge familien, men det er ikke længere muligt for ham alene, og kvinden må også ud på arbejdsmarkedet.

Trods parcelhusets mange indlysende fordele begynder mange at spekulere på, om det dog ikke er muligt at forene villaens fordele med bofællesskabets. Det måtte være muligt, at børn og voksne i højere grad kunne aflaste hinanden.

I 1968 begyndte 4-5 familier i Københavnsområdet at udvikle nogle planer for, hvordan de tænkte sig at forene fordele ved den individuelle familiebolig med fordelene ved mere kollektive boformer. Gennem avisannoncer fik de kontakt med andre, og i 1971 var man så mange, at gruppen kunne påbegynde et byggeri i Ny Hammersholt – 3 km syd for Hillerød. Bebyggelsen kaldte man Sættedammen. Den består af 27 huse, et fælleshus på 600 kvm, en varme-central med et værksted og et garageanlæg. Bygningerne er placeret på et areal på 20.000 kvm ud til åbne marker.

Husene ligger med 17 toetages rækkehuse mod en offentlig vej og 10 enetages rækkehuse ud mod markerne. Imellem de to husrækker er der stier og legepladser. Bebyggelsen er delt op i to halvdele ved hjælp af fællesbygningerne.

Det er først og fremmest børnene, der opnår store fordele ved en sådan boform. De fysiske rammer giver mange ret risikofrie legemuligheder. Anlægget er ikke større end at børnene kan overskue det. De kender alle, og kan udnytte de forskellige egenskaber, som findes blandt beboerne. I fælleshuset

kan de blive passet af voksne og unge, som de bor dør om dør med. I ferierne bliver der af og til arrangeret ture for børnene til f. eks. Vesterhavet. De virker glade og frie i disse rammer.

Beslutninger omkring fællesanliggender træffes af beboerne selv på månedlige fællesmøder. Forinden har de fleste deltaget i smågrupper, hvor dagsordenen er blevet gennemarbejdet. De små grupper sørger også for at løse forskellige praktiske opgaver som rengøring på skift af fælleshuset, arrangere fællesaftener m.v. Smågruppen er desuden en måde at lære andre på og komme i hinandens hjem. Tilflyttere lærer gennem disse grupper hurtigt mange at kende.

Fællesspisninger om aftenen enten i fælleshuset eller sammen med naboer opleves af de fleste som noget værdifuldt. I fælleshuset er der syv madklubber – én for hver dag. Det er frivilligt om man vil deltage, men de fleste deltager en til to gange om ugen. På skift står de voksne for madlavning, indkøb og finansiering.

Alle kan være med i indkøbsforeningen, som er registreret som en brugsforening under FDB. Foreningen har desuden en aftale med det lokale mejeri, som to gange om ugen bringer de bestilte mejeriprodukter. Alle varer sælges til indkøbspriser, og al betjening foregår ved, at brugeren selv låser op til varerne, og dér registrerer forbruget på sin regning. Afregning foregår så en gang om måneden over foreningens girokonto.

For en ude-fra-kommende ser Sættedammen ud til at være et velfungerende bofællesskab med mange individuelle muligheder. Der er en sådan blanding af faste regler og formløshed, at der hele tiden kan ske en revision af samværsformerne.

Det er selvfølgelig ikke uden konflikter, når ca. 120 mennesker skal bo så tæt på hinanden. Der har foregået en intens debat omkring betaling af varmen. For tiden betaler alle efter antal kvm, men nu er der nogle, som ønsker, at der skal betales efter forbrug. Det kræver imidlertid, at der anskaffes måleudstyr for ca. 200.000 kr. Andre mener, at det er spild af penge, og at det er mod kollektivtankerne. Hvis der skal bruges så mange penge, vil de hellere bruge pengene til alternative energikilder og fortsætte med at bruge energi efter behov og betale solidarisk. Løsning af sådanne problemer kan være meget besværlige og tidskrævende, men de kan være med til at afklare nogle holdninger og ændre bevidstheden.

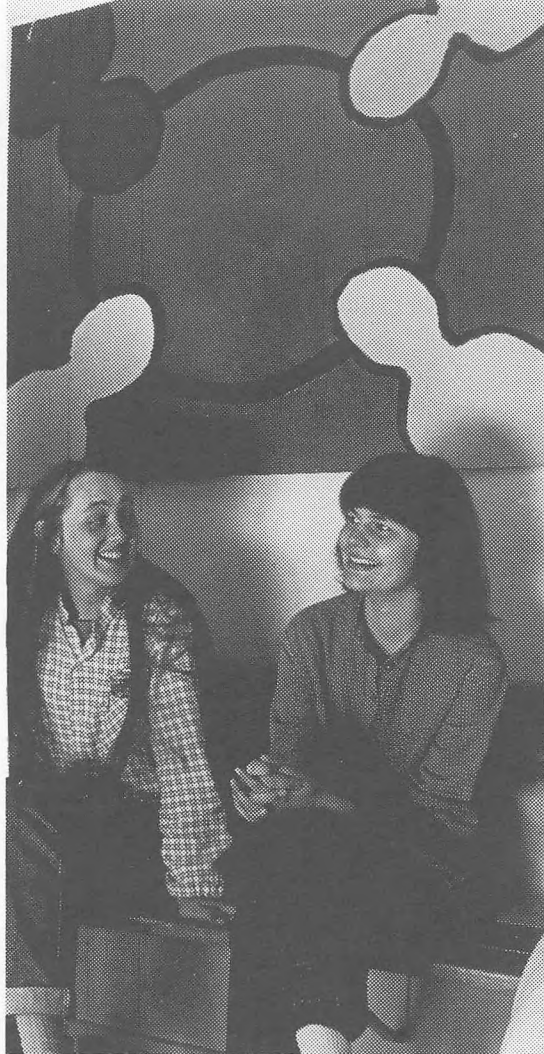
I de senere år er der opstået mange bofællesskaber i stil med Sættedammen, og intet tyder på, at ikke flere kommer til. Måske er denne boligform en mulighed for at begrænse den mere og mere omsiggribende ensomhed og rodløshed?

Når man som jeg flytter ind i fællesskabet efter mange år på en højskole, opleves Sættedammen som meget »højskoleagtig« på grund af det tætte samvær, de demokratiske beslutningsprocesser og den konkrete virkelighed.

Mange bebrejder i disse år højskolerne for at være indelukkede og uden virkelig kontakt med omverdenen. De samme bebrejdelser har jeg hørt omkring disse bofællesskaber. Noget kan der selvfølgelig være om det – især for folkehøjskolerne. Men der er behov for, at man på en højskole eller i et bofællesskab afprøver nogle former og indhold til at leve et værdifuldt liv.

Mange hilsener til alle fra beboerne i Sættedammen 1, st., Ny Hammersholt, 3400 Hillerød.

Kjeld Krarup

Det er nødvendigt

Som højskolebestyrelsesmedlem kan man ind imellem godt føle sig overflødig i forhold til højskolen. For hører man egentlig til – er det nødvendigt med en bestyrelse bag en skole?

Bestyrelsen har den overordnede ledelse af skolen, herunder dennes økonomi, som det står i Egå Ungdoms-Højskoles vedtægter, men ifølge de samme vedtægter er det forstanderen, der over for undervisningsministeriet har det pædagogiske ansvar og forestår den daglige ledelse af skolen. Og hvilke ting er det så nødvendigt, at bestyrelsen er medbestemmende om? Økonomien kan være svær at overskue, men så længe der er overskud, er det i hvert fald godt.

Men i disse tider, hvor flere og flere højskoler får vanskeligheder med at få enderne til at nå sammen, er det nok på tide, at vi i bestyrelserne og også medlemskredsene vågner op, for det er nu, der skal kæmpes et slag for højskolen.

Den økonomiske stramning rammer højskolerne hårdt, fordi mange af dem igennem de senere år har haft større eller mindre underskud på regnskabet, også selv om der igennem udlejning og kortkurser i sommermånederne er hentet mange penge hjem. På grund af f. eks. stigningen i oliepriserne har det været nødvendigt at forhøje elevbetalingen væsentlig, da statens tilskud til varme slet ikke har fulgt med prisudviklingen.

Tilskuddet til den enkelte elev er også de senere år blevet mindre, hvilket gør, at færre har råd til at betale det, et højskoleophold koster.

Selv om mange går i skole mere end 9 år, er et højskoleophold for de fleste af stor betydning. Som folkeskolen i dag er bygget op med de mange teoretiske, obligatoriske fag er det vigtigt, at man også har den økonomiske mulighed for at tage på højskole. Man har her en mulighed for at vælge netop den højskole med de fag, de arbejdsmetoder og den holdning, som man gerne selv vil møde og være aktiv deltager i.

Langt de fleste børn og unge vokser op i en kernefamilie med 1 eller 2 voksne og dermed forholdsvis få personer man skal samarbejde med i dagligdagen derhjemme. Derfor er det vigtigt, at man også får mulighed for at mødes med mange mennesker, som man skal fungere sammen med hele døgnet og afpasse egne ønsker og behov efter disse. Selv om der er mange meget positive initiativer omkring kommunernes beskæftigelsesprojekter for unge arbejdsløse, synes jeg det kunne være spændende, hvis kommunerne i stedet støttede højskoleophold med langt flere penge, fordi de unge så vil have mulighed for at komme hjemmefra, møde nye mennesker i nye omgivelser og måske derigennem selv komme ud af en for fastlåst rolle. Skal et højskoleophold blive en

oplevelse, skal der ydes meget af alle, og denne nødvendighed er et godt udgangspunkt for enhver aktivitet.

Disse ting er bl. a. en begrundelse for, at jeg sagde ja til at fortsætte arbejdet for højskolen i Egå Ungdoms-Højskoles bestyrelse. I løbet af de to år jeg har været i bestyrelsen, hvoraf det ene som formand, har vi haft mange gode samtaler med medarbejderne omkring det at drive højskole. Disse samtaler har betydet, at det i andre situationer har været forholdsvis let at snakke sig frem til enighed i forhold, hvor det er bestyrelsen, der trods alt har det afgørende ord. For at arbejdet med højskolen skal lykkes, er det væsentligt, at bestyrelsen og medarbejderne arbejder sammen og hen mod et fælles mål, og det synes jeg vi gør i Egå. Jeg fornemmer ikke, at bestyrelsen bliver betragtet som en der kommer og kontrollerer, og det ligger jo også deri, at det vi sammen er blevet enige om, behøver den ene part ikke at skulle kontrollere mere end den anden. Bestyrelsesmedarbejdermøderne er nødvendige for at bestyrelsen kan følge med i, hvad der foregår på højskolen, men også for medarbejderne tror jeg, disse møder er væsentlige, fordi der her er mulighed for at høre kommentarer og meninger fra folk, der ikke har deres arbejde på højskolen og i de fleste tilfælde heller ikke inden for højskolen. En mulighed, som ellers er vanskelig at få, da min erfaring som højskolelærer har vist mig, at samtale med folk uden for højskolen sker alt for sjældent – det er der for lidt tid til. – Og en afstandsopfattelse af de ting, man selv står midt i, kan ikke undværes.

Derfor ville det også være en god ting, hvis der kunne findes måder at engagere skolekredsmedlemmerne på i arbejdet for højskolen. Dette er noget, jeg gerne vil arbejde mere med på de kommende bestyrelsesmøder. Det må være muligt at finde forskellige aktiviteter, der i sidste ende både kunne komme højskolen og alle os, der interesserer sig for den tilgavn.

Hvis højskolen skal bestå er det nødvendigt, der bliver arbejdet godt på de enkelte skoler, men også arbejdet godt for den uden for skolerne. Ellers risikerer vi, at mange højskoler i de nærmeste år bliver sparet væk, og det ville være et mistrøstigt resultat at skulle fremlægge, når højskolerne i 1983 kan fejre Grundtvigs 200 års jubilæum.

Det er nødvendigt.

Vi må arbejde for.

Sammen må vi overbevise.

De nødvendige spareforanstaltninger

må nødvendigvis ikke

anstalte

bortskærelser af

de for os

nødvendige højskoler

som lærer os:

Vi er alle nødvendige.

Gunhild Skovmand Jensen

Til en forandring

Danmark forandres i disse år. By og land, natur og samfund udsættes for en virmmel af små og store påvirkninger, som totalt ændrer vore Danmarksbiler. Med forskellig hast, ganske vist.

Den ligusterhæk min nabo i Stenbjerg plantede for ti år siden, har i stædig kamp mod vestenvinden efterhånden nået knæhøjde. Så vi kan endnu både tale og skræve over den. I Egå har ligusterhækkene på kun to år ændret hele bybilledet flere steder. Så her må man gå i Brugsen eller forsamlingshuset, hvis man vil se sine naboer.

Overalt i landet har man i en årrække set byggeaktiviteter, som vendte op og ned på alle begreber. Gamle huse forvandlede til nye (med altan i enden), og grøn natur til industrikvarterer, veje eller for eksempel marina'er.

Parallelt hermed ændres vort land kulturelt og socialt i endnu hurtigere takt. Vi er umådelig dygtige til at få de mest utrolige ideer, og næsten endnu skrappere til at udbrede kendskabet til dem. Al vores tid går efterhånden med at prøve at tilpasse os de skiftende krav. Eller med at tilpasse vore krav efter de skiftende tilbud. Tid til at forandre nogle grundliggende misforhold tager vi os ikke. Eller er det en eller anden betonstøbt egoisme, vi ikke ønsker at forandre? Det er jo paradoksalt, at vi fordeler arbejdet så dårligt mellem os, at vi må betale nogen for at gå arbejdsløse. Og så tilmed ser ned på dem for at gøre det.

De mange hundrede unge, der gennem snart 60 år har været på Egå Efterskole og Egå Ungdoms-Højskole har oplevet disse forandringer. Eller rettere: de har taget del i dem. På hver sin måde, og i hver sin retning. Læser man nogle årgange af Egå-bogen, ser man hvordan. Man ser hvorledes emnerne, interesserne skifter hos de enkelte, og frem for noget ser man, hvordan sproget ændres. Vi må erkende, at de mange gamle elever og andre, der i dag slutter op om Egå Ungdoms-Højskole, ikke blot lægger vægt på forskellige ting, men taler forskellige sprog. Og at der skal en særlig anstrengelse og åbenhed til for at forstå, at der ikke af den grund behøver være forskel på de grundlæggende holdninger.

Jeg er af den lykkelige overbevisning at alle, der gennem tiderne har sluttet op om skolen og holder af den, tror på værdien af samværet, fællesskabet mellem de mennesker, der kommer her. De tror, at nok så forskellige mennesker med nok så forskellige synspunkter kan få noget godt ud af at skulle mødes og fungere sammen, og at det er en af de vigtigste grunde til at holde højskole i en tid med så mange forandringer som vor.

Det er i hvert fald på det grundlag min familie og jeg har accepteret endnu en gang at forandre vor tilværelse, og vende tilbage til et forandret Egå. Med nye huse, nye mennesker, nye udfordringer.

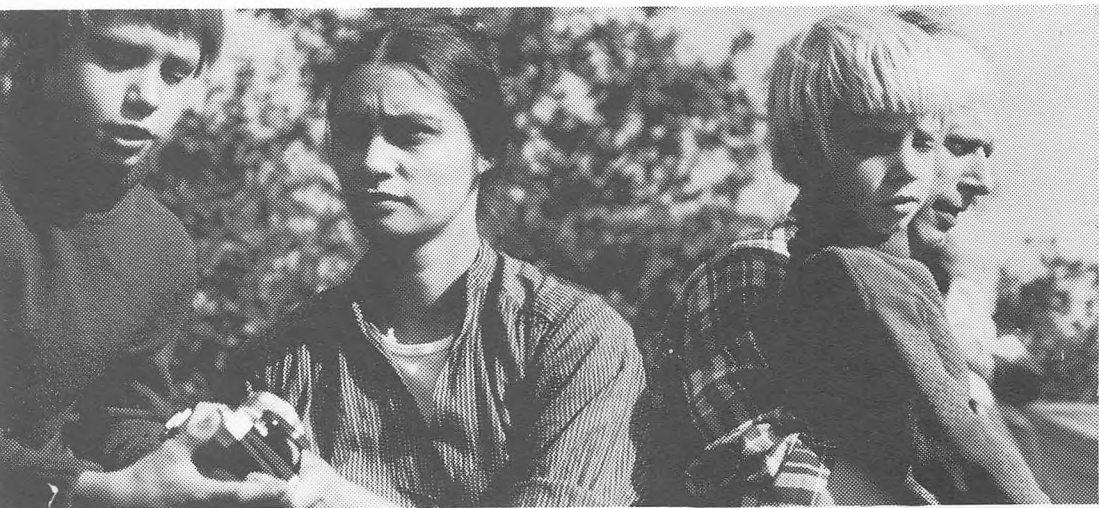
Plus en del af de gamle.

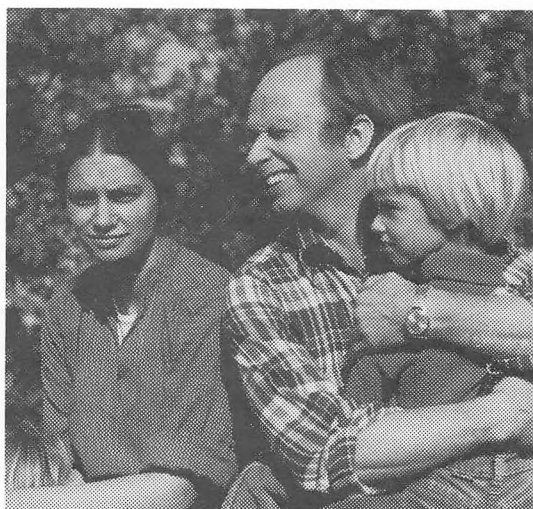
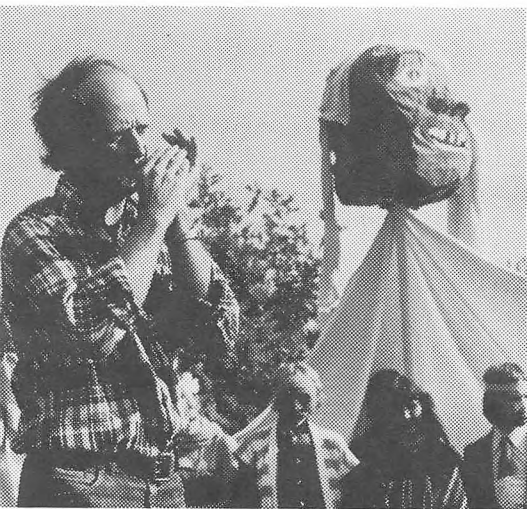
I begyndelsen af Lewis Carrols bog om Alice i Eventyrland udsættes Alice for de mærkværdigste forandringer: hun vokser og vokser, bliver flere meter høj og svinder i næste øjeblik ind, bliver lillebitte, samtidig med at hun oplever en mystisk, absurd verden uden hverken hoved eller hale omkring sig. Hun bliver derfor usikker på hvem hun er, skulle hun være blevet en anden i nattens løb? For at finde ud af det, underkaster hun sig den eneste identitetsprøve hun kender: hun giver sig til at repetere, hvad hun lærte i skolen. Alice er nemlig den pige, der gik i skole, lærte det og det, kan det og det.

Hun hører sig selv i geografi og den lille tabel. Prøven er afslørende: hun kan ikke, hun er slet ikke sig selv, hun er ikke Alice, hun er blevet væk for sig selv.

Men det var jo heller ikke en højskole, hun havde gået på.

Elo Madsen

Nyt fra højskolen

Når der i det følgende næsten kun fortælles om bygninger, medarbejdere og kursustermener, skyldes det ikke, at der ikke sker nyt på højskolen på andre områder, men det er udelukkende mit skøn af, hvad jeg mener at kunne berette om skriftligt, og hvad jeg betragter som bedre egnet til samtale.

Byggeriet af de nye elevhuse har givet nye muligheder og nye udfordringer. Ensartetheden af boforholdene er absolut en forbedring, også selv om ændringen medfører, at mere af fritiden tilbringes i husene fremfor i de øvrige af skolens bygninger. Som bekendt er menneskers opfattelser og meninger forskellige – således også i forbindelse med værelsernes størrelse m.v. Nogle finder dem for mørke, andre trækker gardinerne for.

Beplantningen ved husene er velvalgt. Frugtbuske – eller rettere stikkelsbær-, ribs- og solbærtræer ved stierne og ellers græs med vilde blomster over hele området fra mirabelletræerne til det nye skel mod øst.

Den gamle boldplads er inddraget til køkkenhave. Jorden er god. Der er lys, sol og passende læ, og da det desuden virker som bindeled mellem elevbeboelse og andre bygninger, må det siges at være et ideelt sted.

På elevgangen over gymnastiksalen er der nu indrettet 3 undervisningslokaler. Et tekstilværksted, et musikrum og et lokale, der benyttes af multimedieholdet. Det har været et stort arbejde, og det er knap færdig endnu, men det nåedes lige akkurat at komme så vidt, at alle 3 lokaler kunne benyttes i juli måned, hvor der i 14 dage blev holdt Nordisk Pædagogisk Udvekslingskursus.

Det tidligere tekøkken – og endnu tidligere skolekøkken i mellembygningen er ændret til grafik-, formnings- og batikværksted, så efterhånden får de kreative fag bedre arbejdskår.

Fotoholdet har for nylig fået adgang til et rum mere, men en yderligere lokaleforbedring er stadig ønskelig. Dette gælder også for keramik.

I medarbejdergruppen er der også sket ændringer i årets løb.

Elgerd Stensman og hendes familie har ønsket at flytte til Sjælland, så Elgerd sagde sin stilling op til 1. september. Som afløser for hende har vi ansat Gunvor Mølle, der er uddannet som køkkenleder. Gunvor bor i Ødum mellem Mejlby og Hadsten. Da vi helst vil have, at alle medarbejdere bor på skolen eller i dens umiddelbare nærhed, har vi i første omgang ansat Gunvor i et halvt år og får så at se, hvilken betydning det har, at hun ikke bor her.

Jenny Hansen har sagt sin stilling op pr. 15. oktober. Jenny har tidligere på året sagt, at hun ville prøve noget nyt og forberedt os på, at det skulle ske i løbet af efteråret. Fra 1. januar har vi ansat Inge Nielsen, der indtil da er ansat

på Den lille Højskole. Inges job her bliver en blanding af arbejde i køkkenet og ved undervisning. Det bliver ca. $\frac{3}{4}$ i køkkenet og ca. $\frac{1}{4}$ ved undervisning.

I den mellemliggende tid fra 15. oktober til 20. december har vi fået Kira Andersen som afløser for Jenny. Måske lyder det lidt indviklet, men er det i virkeligheden ikke. Og det er jo heller ikke særlig mærkeligt eller usædvanligt at skifte stilling efter nogle års forløb for at prøve nyt.

Lidt mere usædvanligt er det nok, at skolen har skiftet forstander. Per Krusager har af personlige grunde – som intet har med Egå at gøre – sagt sin stilling op pr. 1. oktober.

Da det blev kendt, måtte skolens bestyrelse, som heldigvis arbejder tæt sammen med medarbejderne, i gang med at finde en ny forstander. Jeg er glad for at kunne fortælle, at Elo Madsen blev opfordret til at komme til Egå som forstander, og for at han fulgte opfordringen, så vi 1. oktober kunne byde Elo, Elna, Anders og Simon velkommen tilbage. Som de fleste ved, har Elo været ansat her som lærer fra 1971 til 1978. I samme periode varetog Elna keramikundervisningen på skolen. Fotomontage III er dels fra Stenbjerg, hvor Elo og Elna har boet siden 1978 dels fra Egå, hvor elevholdet markerer ankomstdagen.

Her i begyndelsen af oktober arbejdes der meget med kommende kurser. Økonomiske nedgangstider mærkes alle vegne. Naturligvis også i højskolen. Tilskuddene bliver mindre både til skolerne og til eleverne. Men der kan også være andre årsager til ændring i elevtilgangen. Vi har mærket ændring på januar-maj holdet, og det er en af grundene til, at vi fra august 1981 lægger kursustermenerne om, således at vi får et 24 ugers kursus i perioden september-februar (begge måneder incl.), og et 16 ugers kursus marts-juni. Eller i stedet for som hidtil 2 kurser à 5 mdr. bliver der 1 à 6 mdr. og 1 à 4 mdr.

Samtidig vil vi gerne lave korte kurser i de måneder, hvor der ikke er lange kurser. Det vil sige, at vi i 1981 får en måned ekstra til korte kurser, idet det sædvanlige jan.-maj kursus først ændres i 1982. Nogle af de korte kurser (der i 1981 holdes i perioden 22.6. til 20.8.) arrangeres som kurser for alle – uanset alder, så I opfordres hermed til at slutte op om disse kurser – søg oplysning om dem enten på skolen eller i Højskolernes Sekretariat. Kursernes varighed er 1-2 uger og emnerne er forskellige kreative fag.

Else Jensen

Nyt fra Egå Elevforening

Siden sidste års Egåbog har bestyrelsen været samlet for at tilrettelægge en samlingsdag for jubilarene og en »Gammel-elev-weekend«.

Jubilarene var inviteret til d. 26. april kl. 12, og der mødte folk op fra holdene 1929/30, 1939/40, 1954/55, 1969/70 og 1974/75. Det blev en hyggelig dag med middag, sang og snak.

Elevweekenden blev holdt d. 6.-7.-8. juni. Vi startede med folkedans på græsplænen fredag aften og blev derefter på trods af det uundgåelige virvar delt op i arbejdsgrupper. Det var en dejlig sommeraften, så mange blev siddende ude omkring bålet til langt ud på natten.

Weekendens emne var »Mandens stilling« og hver gruppe fik et skriftligt oplæg, f.eks. i form af en tegneserie, et digt eller en folder fra Bøssernes Befrielsesfront. Derudfra skulle grupperne lave et indslag til festen lørdag aften. Det var ikke alle grupperne, der fik lavet noget, der kunne vises frem, men der kom mange gode diskussioner igang – vist også drejet ind på »Kvindens stilling«. (Emnet var måske for svært?)

Desuden fik hver gruppe to praktiske opgaver – dels udsmykning af gymnastiksalen, dels borddækning el. opvask.

Søndag formiddag var der oprydning og senere generalforsamling. Formandens beretning og kassererens regnskab blev godkendt.

Desuden valgtes 2 nye repræsentanter til elevforeningens bestyrelse + 2 nye suppleanter. Inge Brink Hansen blev på bestyrelsens konstituerende møde valgt til formand.

Vi har i bestyrelsen snakket om at lave lidt om på elevweekendens forløb, men der er ikke lagt nogle faste planer.

Også i forbindelse med udgivelsen af dette års Egåbog har vi holdt nogle møder. Vi ville godt have haft et emne eller en rød tråd gennem hele bogen, men det lykkedes ikke. Vi har derfor opfordret lærere + nogle gamle elever til at skrive. Selv om DU ikke er blevet opfordret så HUSK, at vi bare skal have indlægget inden 1. oktober.

På grund af den dårlige billedkvalitet i sidste års udgave har vi i år fået bogen trykt hos Werk's Offset, Århus.

Vi vil gerne sige Else og Per tak for gode råd og ideer. Uden deres hjælp ville det hele have været ret uoverskueligt.

Bestyrelsen

10 års jubilarer

»Tirsdag den 4. august 1970 ankom 38 kvindelige og 20 mandlige kursister og med dem var der fuldt belagt på Egå ungdomshøjskoles første kursus«.

Disse linier kan læses i Egåbogen fra 1970, ligeledes listen med kursisternes navne.

Det kan ikke undgås, at minderne dukker frem – og godt det samme. Uden at forklejne senere hold kursister eller elever, må det siges, at der er noget specielt ved det første hold, så om man vil det eller ej ...

Forventningen til at høre om jeres mangeartede oplevelser er ikke helt blevet indfriet ved vores henvendelse til jer i anledning af jubilæet, men af og til i årenes løb har vi hørt livstegn. Disse bliver der ikke berettet om nu, men derimod de breve vi har fået fra Michael og Henrik. Selv om brevene ikke har været mange nu, håber vi alligevel at se mange af holdet til jubilæet i føret 1981.

Michael Kuttner skriver:

Umiddelbart efter kurset var jeg nogle måneder som medhjælper i Egå menighedsbørnehave (jeg var den første hankønsansatte, så ungerne kaldte mig bare »frøken«, som de altid havde gjort det før!) Dernæst nogle måneder som biblioteksmedhjælper i Lyngby-Taarbæk kommune, og så i november 1971 til Nykøbing F. som journalistelev ved Lolland-Falsters Folketidende. Det varede i tre år, afbrudt af nogle måneders ophold ved Journalisthøjskolen i Århus.

Siden har jeg arbejdet som journalist i Hirtshals, København og Dublin – altid fra den ene yderlighed til den anden ... I Irland var jeg free-lance korrespondent til en række skandinaviske aviser og blade, sammen med en anden dansk kollega. Enormt spændende, omend en økonomisk katastrofe. Det var dronning Margrethe, der reddede os hjem. Hun kom på statsbesøg derovre, vi fik pludselig en masse at lave og tjente nok penge til at komme hjem for. Siden har jeg været monarkist. Hjemvendt til Danmark (sommeren 1978) begyndte jeg som pressechef for Lufthansa, det tyske luftfartsselskab, for Danmark, Norge og – Island. Hvilket betyder, at jeg ca. hver anden uge er på farten, hovedsageligt i de nævnte lande og Tyskland, for at holde kontakten med luftfartsinteresserede journalister. Det sker ved enkeltsamtaler, informationsmøder, fælles rejser etc. Et af de interessante aspekter ved jobbet er, at man får et indgående kendskab til Norge (hvor jeg er ca. én arbejdsuge pr. måned), som man nok ikke så let kunne have erhvervet sig på anden vis. Plus naturligvis en stærkt udvidet bekendtskabskreds og indsigt i et for mig hidtil temmelig

ukendt miljø: Erhvervslivet. Til gengæld får jeg kun i ringe grad mulighed for at skrive – hvilket jeg savner. Men man kan jo ikke få alt. I hvert fald ikke på én gang ...

Henrik Markamp skriver:

Jeg sender hermed mit generalieblad for de sidste ti år. Desværre kan det ikke blive til mere, da jeg er i tidsnød, og står med det ene ben ude af døren på vej til et møde i Stockholm.

I skemaform skulle det se nogenlunde sådan ud –

Uddannelse som boghandler (læretid 1971/74) og ansat i boghandel til 1975. Derefter ansat på Danmarks tekniske Højskole fra 1975 til 1978. Flyttede i 1976 til Hillerød. Fra 1978 til i år ansat i EF-Kommissionens Presse- og Informationskontor med udstationering i Bruxelles i en periode. Er p.t. ansat i Fri-luftsrådet, hvor jeg har arbejdet som free-lance siden 1977.

For sent opdager vi, at kursister fra januar-maj 1971 også er 10 års jubilarer. Undskyld. Vi vil indhente oplysninger fra jer til næste Egåbog og håber, at I alligevel vil sørge for, at mange af jer kommer til jubilæet den 25. april.

På gensyn den 25. april 1981.

Erik Pill, Inge-Lise Ravn og Else Jensen

Forskelligt

Elevmøde

Elevmødet flyttes til *sidste weekend i november*, fordi tidspunktet først i juni har vist sig at være upraktisk for folk, der går til eksamen.

Det vil sige, at elevmødet i 1981 vil blive afholdt *fra fredag den 27. til søndag den 29. november*. Program vil blive udsendt til foreningens medlemmer i oktober måned.

Jubilæumsmøde

Elever fra 1930/31 og 1931 (50 års jubilarer), 1940/41 og 1941 (40 års jubilarer), 1955/56 og 1956 (25 års jubilarer), august-december 1970 og januar-maj 1971 (10 års jubilarer), august-december 1975 og januar-maj 1976 (5 års jubilarer) indbydes til jubilæumsmiddag lørdag den 25. april 1981 kl. 12 på skolen.

Mødet holdes adskilt fra elevmødet for at give deltagerne bedre muligheder for at være sammen med deres holdkammerater. Indbydelse vil blive udsendt til alle, som vi kender adressen på. Da vi imidlertid ikke har kendskab til ret mange adresser, opfordrer vi de nævnte årgange til selv at arbejde for et stort fremmøde. Tilmelding sker til højskolen senest mandag den 20. april.

Adresseændringer

Hvis der er tale om vedvarende adresseændring, så meddel højskolen den nye adresse samt elevårgang. Skolens adresse er: Egå Ungdoms-Højskole, Eghøjvej 31, 8250 Egå.

Bestyrelsen for Egå Ungdoms-Højskole

Karen Klinge Andersen, Rosenhøjvej 18, Ugelbølle, 8410 Rønde
Bjørn Dybkjær, Skovrevlglyden 10, 5653 Nørre Lyndelse
Gunhild Skovmand Jensen, Vestervangen 22, 8620 Kjellerup (formand)
Arne Mogensen, Gimlevej 50, Stilling, 8660 Skanderborg
Anders Willemoes Nielsen, Helvegshøjen 3, Overlund, 8800 Viborg
Ove Aabo, Brovej 4, 8250 Egå

Bestyrelsen for Egå Elevforening

Jan Algreen-Petersen, Sørisevej 2, 3650 Ølstykke
Inge Brink Hansen, Smedebakken 6, 8530 Hjortshøj (formand)
Torben Sv. E. Jensen, Hobrovej 92, 9560 Hadsund
Anne-Mette Bjerre Kristiansen, c/o B. Birk, Dr. Holtsvej 5, 8230 Åbyhøj
Anders Pedersen, P. P. Ørumsgade 12.5., 8000 Århus C
Karin Hvidberg Pedersen, Spobjergvej 121 vær. 5, 8220 Brabrand
Mette Svane Quist, Skjoldsgade 20, 8260 Viby J.

Elever

Januar - maj 1980

Edith G. Ahlbeck, 9700 Brønderslev
Ole K. R. Andersen, 2640 Hedehusene
Elisebeth S. Bill, 6700 Esbjerg
Judith V. Blond, 2660 Brøndby Strand
Alexander Borgstrøm, 8370 Hadsten
Bjørk Birkisdóttir, 400 Isafjörður
Søren R. Christensen, 4000 Roskilde
Steen Dellgren, 2650 Hvidovre
Junn Didriksen, 3800 Torshavn
Karen Ellegaard-Jørgensen, 4000 Roskilde
Per E. Grønning, 8200 Århus N
Gitte A. Hansen, 9000 Ålborg
Johanne M. Hansen, 3800 Torshavn
Anna B. Heilmann, 8000 Århus C
Henriette B. Jensen, 4990 Saksøbing
Lene Jørgensen, 2791 Dragør
Inge Marie Kjær, 6650 Brørup
Søren Knudsen, 5250 Odense SV
Jytte H. Kristiansen, 6621 Gesten
Birgitte Larsen, 5260 Odense S
Liselotte W. Laursen, 2300 Kbh. S.
Dorthe Mikkelsen, 2650 Hvidovre
Kim Nielsen, 6700 Esbjerg
Lone Nielsen, 5240 Odense NØ
Michael Ubbe Nielsen, 2635 Ishøj
Susanne Nielsen, 7620 Lemvig
Søren I. Nielsen, 3050 Humlebæk
Tina Oxager, 9300 Sæby
Gudmundur A. Palmason, 104 Reykjavik
Hanne Pedersen, 5000 Odense
Mette Pedersen, 7800 Skive
Susan Pedersen, 5793 Højby Fyn
Charlotte Poulsen, 2800 Lyngby
Lola H. Poulsen, 2100 Kbh. Ø.
Lars V. Rasmussen, 8700 Horsens
Bolette Rode, 3050 Humlebæk
Gunvor Samuelson, 3870 Klaksvik
Tommy Soelberg, 9850 Hirtshals
Dorthe Sønderkær, 2300 Kbh. S
Lene S. Sørensen, 7323 Give
Ole W. Sørensen, 8260 Viby J.
Tenna L. Thomsen, 2620 Albertslund
Marianne Thorup, 2670 Greve Strand
Svend E. Tychsen, 2630 Tåstrup

EIRITH ERIWTE
AMBLECK

OLE
AMVISEEN

ULLA
RIIS

EISEBETH HORNBE
BILL

JUDITH
ELDRD

ALEXANDER
BORGSTROM

BJORK
BIRKSDOTTIR

SIREN
CHRISTENSEN

STEEN
FØLGREN

BIRN
EIRIKSEN

KAREN
EILEGAARD

PER ERNESTO
GRØNNING

GITTE
HANSEN

JOHANNA
HANSEN

PIA ORTMANN
HANSEN

ANNA
HERMANN

HÆNBRETTE
JENSEN

LENE
JØRGENSEN

INGE MARIE
KJÆR

SIREN
KRULDSEN

JYTTE
KRISTIANSEN

BIRGITTE
LARSEN

EISELOTTE W.
LAURSEN

FRANK
LØVSGAARD

EGÅ UNGDOMS-HØJSKOLE

JAN-MAJ 1980

DORTE
MIKKELSEN

KIM
NIELSEN

LONE
NIELSEN

MICHAEL LØBE
NIELSEN

SUSANNE
NIELSEN

SIREN INGE-MÆRK
NIELSEN

TINA
OKAGER

ATLI
PALMASON

HANNE
PEDERSEN

MYRTE
PEDERSEN

SUSAN
PEDERSEN

CHARLOTTE
PAULSEN

EDLA BEFFENT
PØRlsen

BENT
RASMUSSEN

LARS
RASMUSSEN

BØLETTE
RODE

HANS
REIMP

GUNNØRH
SAMULSEN

TORBjørn
SjøBERG

DORTE
SØNDERVÆR

LENE
SØRENSEN

OLE W.
SØRENSEN

TENNA
THOMSEN

HANNE
THØRLIP

SVEND ERIK
THYSSSEN

SØREN
VÆSTURN

PETER
VELTØFT-JENSEN

ERIK PIHL
CHRISTENSEN

HØVI ØSTERAAS-
JENSEN

FINN LYSKE
SCHARDT

ELSE
JØRGENSEN

BIRGIT
MØLLER

BJØRN
ERIK
FREDERIKSEN

LENE
RAVN

INGE
SKULDSSEN

MAJA
AALBYKKE

BJARNE
JØRGENSEN

SØREN
RASMUSSEN

OLE
SØRENSEN

FINN
KRULDSSEN

EGON
STENSMARK

JENNY
HANSEN

LILLIAN
SKULDSSEN

August-december 1980

Pia D. Adamsen, 4772 Langebæk
Nina Breyen, 2791 Dragør
Flemming Bruun, 9700 Brønderslev
Brian Bruus, 2670 Greve Strand
Tine Ebdrup, 8900 Randers
Henrik Fagerlund, 4200 Slagelse
Dorte Fogh, 9610 Nørager
Tina Frederiksen, 2670 Greve Str.
Kim Guldager, 6070 Chr.feld
Patricia Bram Hansen, 2880 Bagsværd
Birgit T. Jensen, 2300 Kbh. S
Lone Jensen, 7361 Ejstrupholm
Anne Jensen-Gaard, 2830 Virum
Merete Jepsen, 2800 Lyngby
Finn Jørgensen, 8653 Them
Viggo Bach Jørgensen, 4220 Korsør
Kirsten Kjeldsen, 5260 Odense S
Vibeke Y. Kjær, 3300 Fr.værk
Bente Klausen, 8850 Bjerringbro
Helle Knudsen, 3520 Farum
Lone K. Knudsen, 5463 Harndrup
Jesper Kragh-Sørensen, 5240 Odense
Charlotte Krarup, 2830 Virum
Gitte D. Kristensen, 8700 Horsens
Tina Larsen, 4270 Høng
Kirsten Lindhard, 2840 Holte
Annette Madsen, 6700 Esbjerg
Mikkel Maltha, 9500 Hobro
Peter Mikkelsen, 9000 Ålborg
Jeanette Momberg, 2950 Vedbæk
Dorthe Mørkenborg, 2800 Lyngby
Hanne Nicolaisen, 6382 Tørsbøl
Helle Nielsen, 8700 Horsens
Niels G. Nielsen, 3600 Fr.sund
Gitte Nørrevang, 8700 Horsens
Eva Ø. Pedersen, 8600 Silkeborg
Anne T. Petersen, 4600 Køge
Berit M. Petersen, 7700 Thisted
Lars A. Petersen, 2650 Hvidovre
Karina Robert, 5230 Odense M
Jonas Roulund, 2840 Holte
Eva Rytter, 8680 Ry
Holger S. Røijen, 6800 Varde
Malene Schmidt, 3490 Kvistgård

Flemming Steffensen, 8260 Viby J.
Maria Stjernevi, Sverige
Annette Sørensen, 2650 Hvidovre
Neguse Tesfaye-Berhane, 2650 Hvidovre
Anna Marie Thomasen, 9700 Brønderslev
Bente F. Thomassen, 6700 Esbjerg
Ole Thomsen, 3140 Ålsgårde
Carl C. Thorsen, 6400 Sønderborg
Lone F. Thorslund, 5250 Odense
Barbara Tvede, 1250 Kbh K
Jan Tvilling, 7100 Vejle
Lis Vilain, 5000 Odense C
Anne Sofie Aagaard, 8800 Viborg

INA
ADAMSEN

LIARE
ANKERSEN

NINA
ØREYEN

FLEMMING
BRILJAN

TRIE
EBDRUP

HEMMIK
FAGERLUND

DORTE
FISCH

KAT
GULLJAEGER

PATRICIA BRAM
HANGEN

BIRGIT
JENSEN

LONE
JENSEN

ANNE
JENSEN (AARD)

MERETE
JENSEN

BJARNE
JENSEN

VESTO BACH
JENSEN (K)

KIRSTEN
K. EIDSEN

ROBERT
KLUGE

BENTE
KLAUISEN

HELLE
KLAUISEN

LONE
KLAUISEN

JESPER
KNIGH SØRENSEN

CHARLOTTE
KLARUP

GITTE
KRISTENSEN

TINA
LARSEN

EGÅ UNGDOMS HØJSKOLE

AUG. 1960

JEANETTE
KNUDSEN

BIRTHE
KNUDSEN

HANNE
N. KLAUISEN

HELLE
NIELSEN

NIELS
PETERSEN

LARS
PETERSEN

KARINA
ROBER

JONAS
HOULSEN

EGO
RYTTER

HOLGER SØRENSEN

MALENE
SCHMIDT

FLEMMING
STEFFENSEN

MARIA
ST. BØRN

ANETTE
SØRENSEN

BESY TORS-
GAARD

ANNA MARIE
THOMSEN

BENTE
THOMSEN

TRIF
THOMSEN

CARL
THOMSEN

LONE
THOMSEN

BARBARA
TVÆDE

ERIK P.
CHRISTENSEN

HJØRN ØSTERKÆR
JENSEN

PAUL TVÆDE
SCHMIDT

ELNA
JENSEN

JAN
TYLLING

LIS
KLAUISEN

ANNE SØFIE
AAGAARD

HANNE SØFIE RAVN
ANDERSEN

BIRGIT
AARHØJ

EDO
FREDERIKSEN

TOR
SØRENSEN

PER
KNUDSEN

BJARNE
POULSEN

SØREN
RASMUSSEN

ELSE
STEINHILBER

JENNY
HANSEN

Elevforeningens regnskab 1979-80

Indtægt:

Kassebeholdning ved periodens start	1.086,12
Indtægt ved elevmøde	12.178,95
Medlemsbidrag	13.717,00
Salg af Egåbøger på skolen	525,00
Indvundne renter	60,36
Kontingenter 1978/79	140,00
Salg af Egånåle	194,00
Lånt af skolen	1.200,00
	<hr/>
Balance	29.101,43

Udgifter:

Elevmøde	9.576,85
Blanketter og tryksager	543,80
Porto	5.001,20
Egåbogen	13.419,90
Protokol	100,00
	<hr/>
I alt	28.641,75
Kassebeholdning ved periodens slutning	459,68
	<hr/>
Balance	29.101,43

Egåfondets regnskab 1979/80

Indtægt:

Kassebeholdning	584,53
Renter fra Sparekassen	21,92
Renter fra obligation	40,00
	<hr/>
Balance	646,45

Udgift:

Kassebeholdning	646,45
	<hr/>
Balance	646,45

Formue:

Sparekassebog	646,45
Obligation	1.000,00
	<hr/>
I alt	1.646,45